

12^e JAARGANG N° 11 – 27 MEI 1932

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

In 's levens Mei

Ook in Zeeuwsch-Vlaanderen worden de bezigheden aan het kantkussen druk beoefend.

Een artikel, waar onze portemonnaie steeds wantrouwend heeft tegenover gestaan, is kant — de Nederlandsche vertaling van het Fransche woord dentelle.

Een artikel, dat in de laatste honderd jaren zijn mannelijke verbruikers heeft kwijtgespeeld, is kant.

Een artikel, hetwelk bruiden de finishing-touch aan haar huwelijkskleedij bezorgt, is kant.

Een artikeltje over kant, aldus schrijft onze medewerker uit Vlaanderen, waarmede men mij, die als een schamele leek opkijkt naar de mensen, die de konste verstaan om een kantwerk onder hun vaardige handen te laten openplooiën, belaste, behoort zeker niet tot de prettigste lektuur en tot de plezierigste dingen, waarover wij ons mogen uiten. Als lezer moet men, om dit proza zonder ergernis te slikken, een mensch

zijn, die „joernalistieke geplogenheid” verstaat, haar op tijd en stond weet te kennen en waardeeren, desnoods deze mystieke substantie — die o! zoo voorzichtig het kwalitatieve pad tusschen deugd en ondeugd bewandelt — in netelige omstandigheden naastenlievend-begrijpend kan tegemoet komen.

Met Vondel's duivelschare zou ik kunnen zuchten: „heilaas, heilaas! waar is ons heil gevaren?” Geschiedschrijvers, dokumentatiekrabbelaars, technische geletterden... ziet, zij hebben in 't verleden al wat over kant te zeggen viel, reeds lang neergepend, en ik ben er van overtuigd, lezeres, hoe handig gij mij zoudt willen opdreunen: de landen waar schoone kant geklost wordt, de manier waarop vuil geworden kant door 't wasschen *zonder krimpen* weer witte uitzichten krijgt, en hoe u het

probleem „wat te doen met kant die begint te slijten en dewelke wij nog ten nutte begeeren aan te wenden,” in een ommezien oplost.

Het draagrecht van kant behoort tegenwoordig alleen aan de vrouwen. Heusch, dames, u mocht wel eens veel sympathie voor de geschilderde mannen van Frans Hals' penseel kunnen herbergen — wij althans zijn zeer blij in dagen als deze van die zwabberkraagjes rond onzen hals verlost

Kant-vrouwkens op 't Baggaertshoveken te Kortrijk (West-Vlaanderen).

Friesche vrouwen met kanten-kleederen-combinatie.

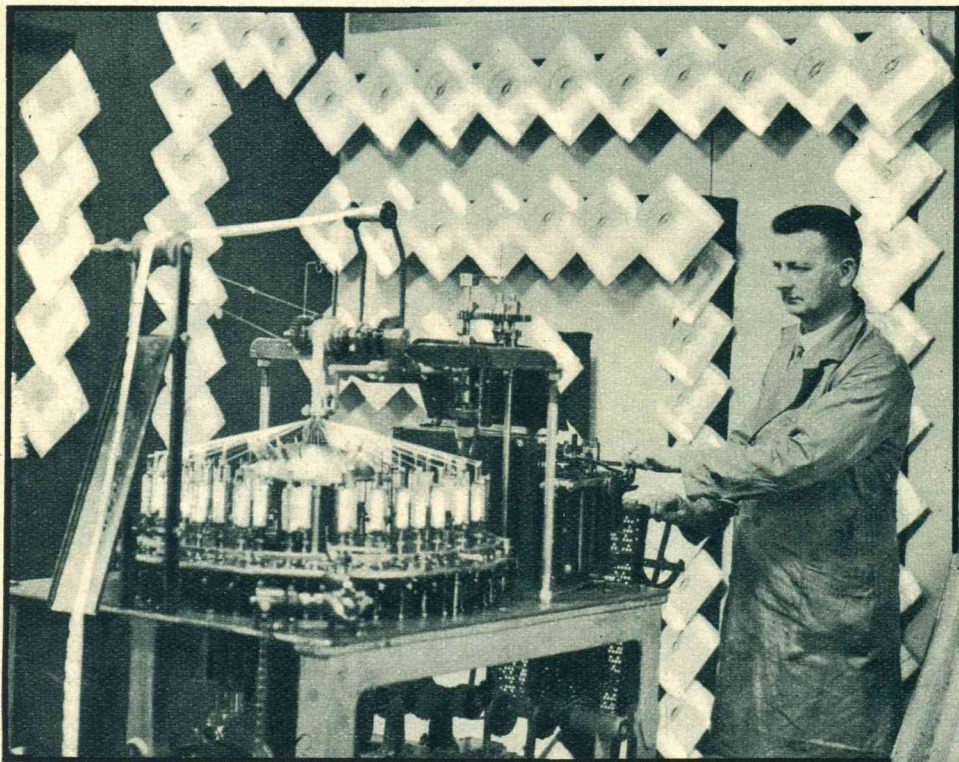

Spreevalder-dochters in feestelijke, met kant getooide kleederdracht.

Negentigjarige kantwerkster uit het Brugsche.

De kantomachine.

te zijn. Stel u voor met zoo'n ding bij hevigen wind en regen over 't straat te moeten; tien handen volstonden niet voor het bijhouden en het fatsoendelijke uitzicht der plooiëns. Want ik mag toch wel gelooven, dat kanten kragen er zijn om als kant gedragen te worden, maar niet om ons, mannen, iets te bezorgen wat men noemt een gek figuur. Wij zijn blij, nu kant zoo onverdeeld prachtig bij u staat, dames, nu dat ding, waar zooveel arbeid, 'n bepaalde dosis kunst, tijd en tenslotte zooveel geld in steekt, alleen voor u ter wereld is, en nu wij ons geld — slechts op uw gesmeek — in 'n soliede kantie van kantwerk kunnen steken, klein of groot, naar gelang draagkracht ende solvabiliteit van onze portemonnee. Want zeker: kant is duur en wij betalen ze duur, en toch vraagt ge uw eigen af: „als ge, zooals ik, in achterbuurten en nederige begijnhovkens van Gent, Mechelen, Brugge, Lier, Kortrijk, kleine mensches met kantwerken doende zaagt: waar toch wordt de kant zoo gepeperd? Deze kleine mensches (vrouwkens), hoe hebben ze mij getroffen! Denk hier niet aan de door boeken in Holland traditioneel geworden dialectpratertjes, die alsmaar snateren over pastoorswijn,

dezen van nu. Ze lachen in 't vuistje met hen die van haar denken: hoe ze niet meer voor de dagen van vandaag berekend zijn. Ze zwijgen. Ze werken... de boutjes vliegen met drie, vier, vijf tegare over het kantkussen. Ze monkelen stiltevreden, als het werk zich onder de rimpelende handen openvouwt: één witte zang: de rijkheid van haar kleine gedachten in subtielen vorm en lijn vastgehaakt. Straks loopen wij er met te pronk. Niet meer van dezen tijd? Wie lachte daar schamper? Wie tooit zich met dat dure ding van dezen tijd?

De toenemende geraffineerdheid in de techniek begint voor oppervlakkige oogen het onderscheid tusschen met de hand en met de machine geweven kant zeer klein te maken, en stemt tevens kantkoopende eegaas eenigszins milder. Want tenslotte blijft de portemonnee 'n belangrijke factor, als men naar zulke spullen durft reikhalzen, en zijn de bekentenissen, waar 't maar bij „kanten droomen" of „droomen van kant" gebleven is, heelemaalgeenschande.

Een bruidstooi welke wij nauwelijks gedroomd hebben.

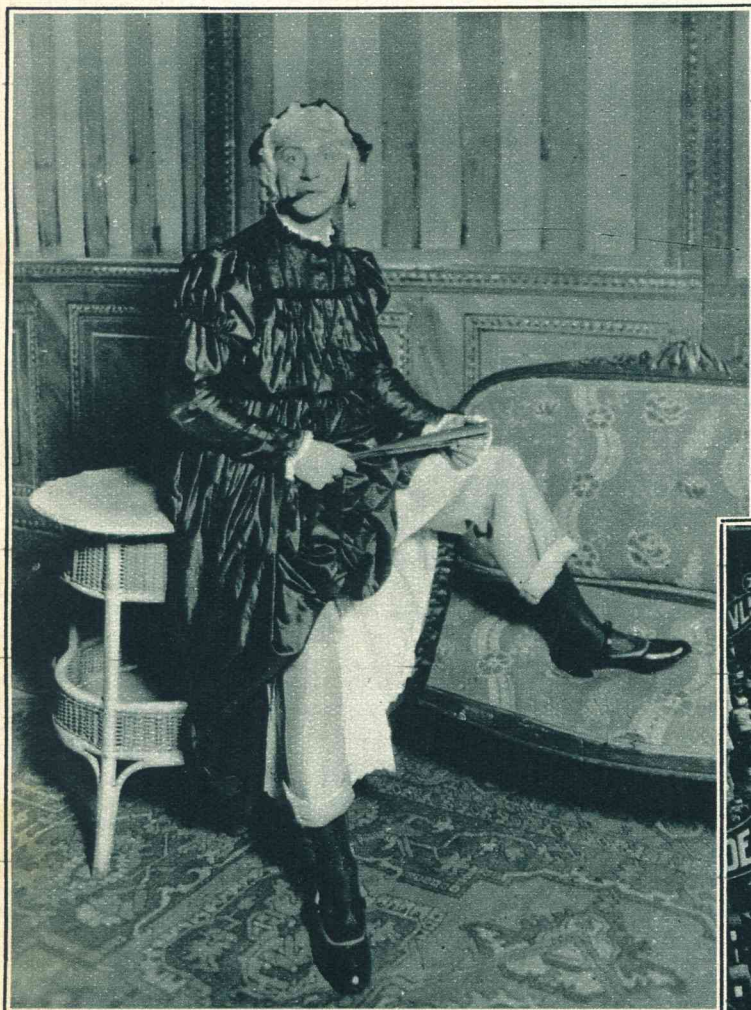

Nel Stants trad voor het laatst voor het Amsterdamsche publiek op in „De Garde-luitenant” van Molnar. De actrice temidden van de leden het huldigingscomité.

STADS-NIEUWS

„De tante van Charley”, het bekende, grappige tooneelstuk dat door het gezelschap Verkade weer wordt opgevoerd. Frits van Dijk in de titelrol.

Emir Feisal, broeder van den koning van den Hedzas bracht een bezoek aan Amsterdam. De prins verlaat het gebouw der Nederl. Handel-Maatschappij aan de Vijzelgracht.

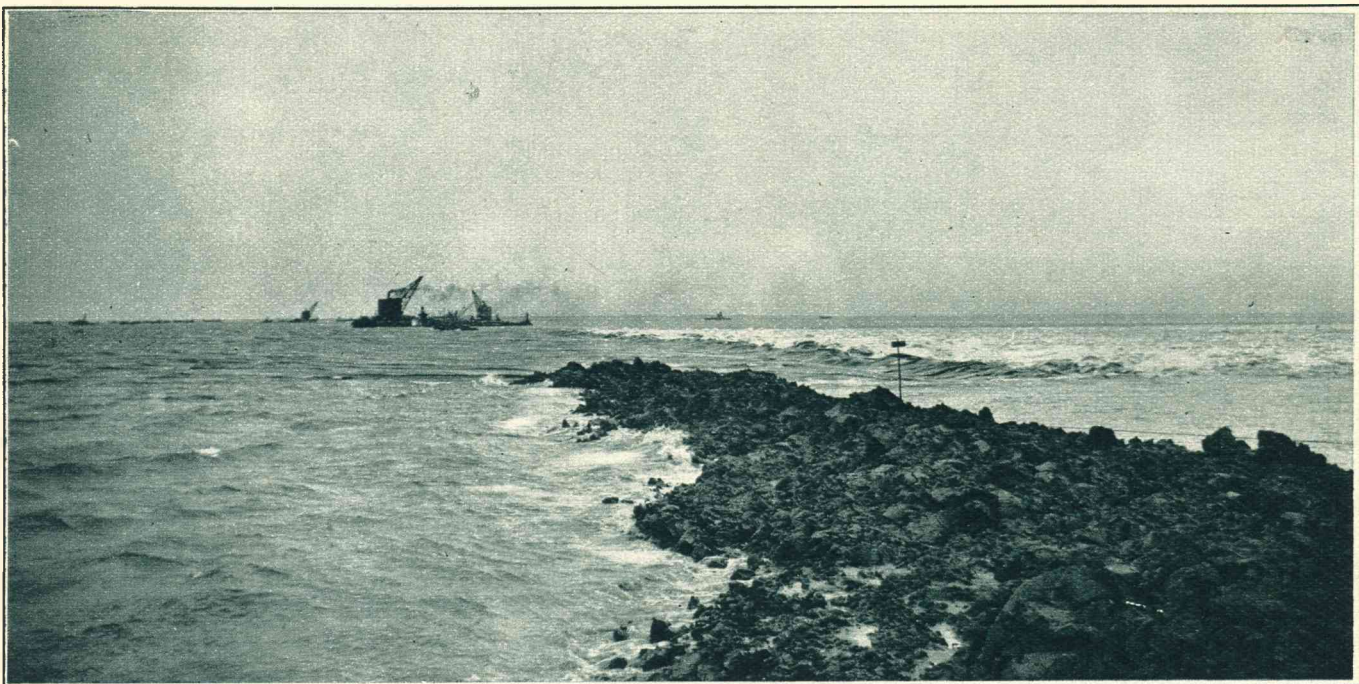
Het echtpaar P. Rutten-Boekraad, Leidschestr. 82 Hillegom, viert 8 juni zijn gouden bruiloft.

De laatste Amsterdamsche bioscoop-explicateur Herman Vaz Dias is overleden en werd onder groote belangstelling uitgedragen.

VACANTIE

Abonné's, die „De Stad Amsterdam” aan hun vakantie-adres wenschen te ontvangen, kunnen dit aan ons kantoor of aan de bezorgers opgeven, met vermelding van tegenwoordig- en vakantie-adres, terwijl de week-ab. voor iedere week het ab. geld van 12½ cent gelieven bij te voegen. DE ADMINISTRATIE.

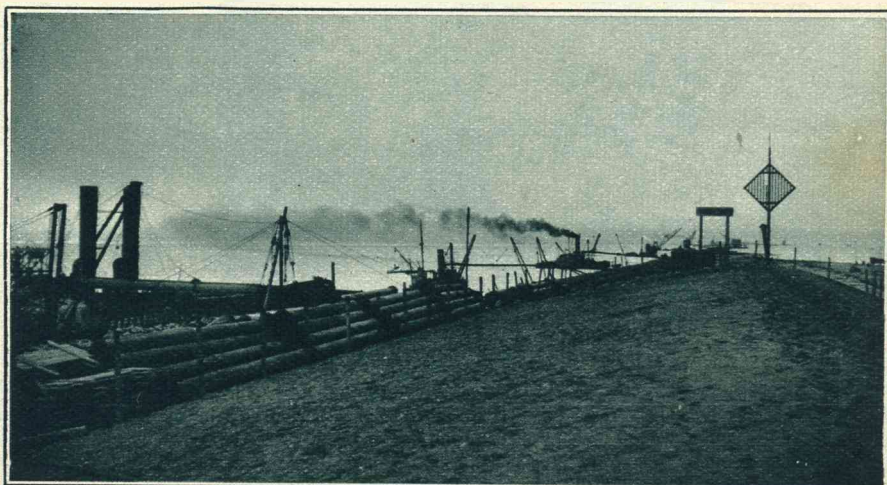
Het laatste gat in den dijk, zooals er dat voor enkele dagen nog was en waar toen bij vloed en bij eb het water nog met groot geweld in- en uitstroomde. Duidelijk was, en is ook op de foto, het verschil in waterstand te zien.

DE AFSLUITING VAN DE ZUIDERZEE

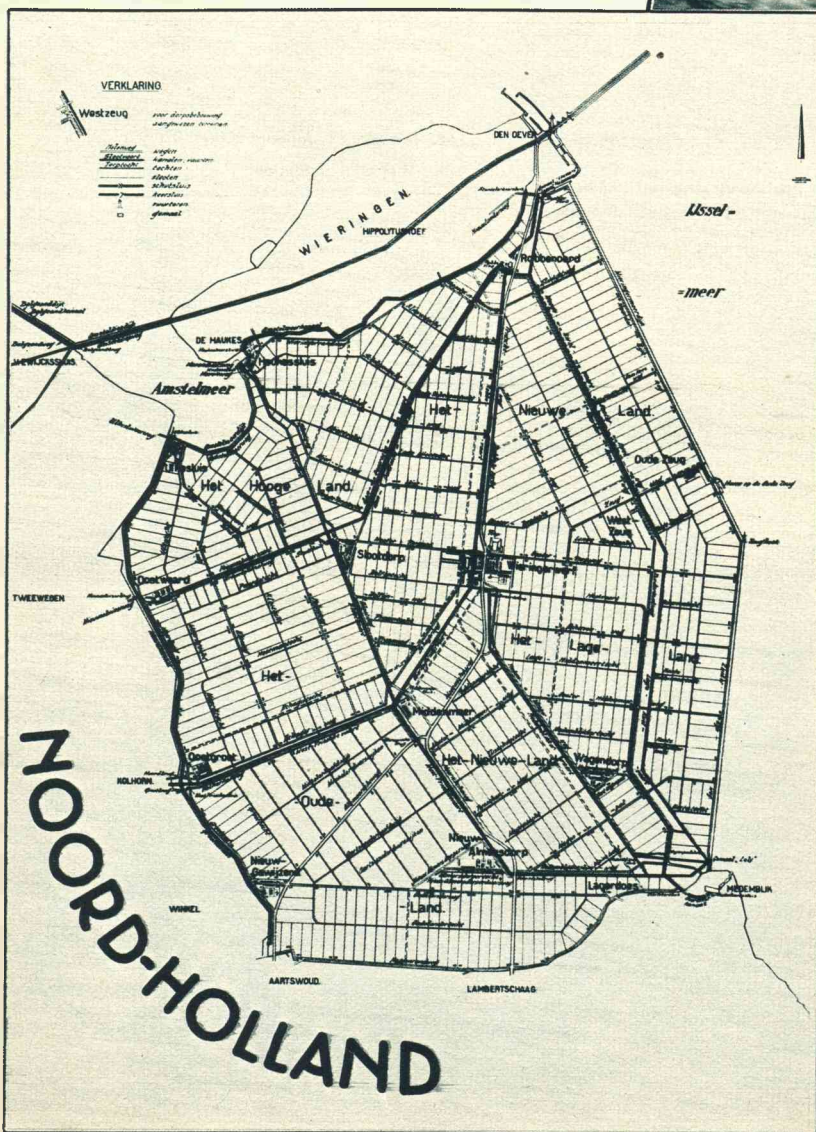
Een kijkje op het door de uitwateringssluizen bij Den Oever uitstroomende water. Bij Den Oever zijn drie en bij de Friesche kust twee groepen van vijf uitwateringssluizen, waardoor $\pm 3000 M^3$ water per seconde geloosd worden kan.

dit jaar zoover te komen, dat men per auto langs den dijk van Noord-Holland naar Friesland zal kunnen rijden. Ook het anderhalve meter breede fietspad zal dan gereed zijn. In de Wieringermeer bloeit op 't oogenblik het koolzaad, dat er zeer goed voor staat, evenals de uitgezaaide rogge en gerst, terwijl op de malsche grasvelden, die er reeds zijn, groote kudden koeien grazen. In't voornaamste dorp, Slootdorp, dat in de nieuwe Wieringermeer zal komen, staan reeds een groot aantal huizen en wonen nu al 130 gezinnen; drie kerken, een Rooms-Kath., een Hervormde en een Gereformeerde, zijn er; een school is in aanbouw.

Een kijkje op den dijk, dicht bij De Vlieter, waar nog druk gewerkt wordt.

Situatiekaartje van den Wieringermeerpolder, waarin van de 40 bruggen, die er gebouwd moeten worden, er reeds 17 gereed zijn. Van de 245 K.M. weg, die er moet komen, zijn 80 K.M. klaar, van de 1000 K.M. sloot, 900 K.M.

„Ik heb een Mensch gedood”

Verlicht, nu het vreeselijk geheim, dat hem bezwaarde, van zijn hart is, vindt hij vrede en geluk in het huis van den man dien hij doodde.” Aldus eindigt deze film. Door dit enkele citaat kent men den geheelen inhoud, en van de film en van het tooneelstuk, dat door Maurice Rostand werd geschreven. Het is jammer, dat ook deze film weer naar een tooneelspel werd vervaardigd, want welke knappe dingen Ernst Lubitsch ook kan doen, en hoe goed sommige vondsten en wendingen ook zijn, het is ook hem niet mogelijk zich aan de tooneelsfeer te ontrukken. Het dramatisch karakter is bewaard door het sobere spel der hoofdpersonen en de gemakkelijke wijze, waarop met de camera is gewerkt. Daardoor is deze aanklacht tegen den oorlog, die er niet wordt ingepompt met oorverdoovend lawaai, veel indrukwekkender geworden dan in vroegere filmen. Binnenkort zal Paramount deze rolprent uitbrengen.

Het begin van een uitstekend gedeelte in de film: het geroddel neemt een aanvang.

Paul (Philips Holmes) bij het graf van den man dien hij doodde.

De moeder van den soldaat, die gedood werd (Louise Carter).

Het meisje (Nancy Carroll) dat de verloofde was van den gedooden soldaat, is thans van den vreemdeling gaan houden en dat brengt in het kleine dorp de tongen in beroering.

REISRUUBRIEK

Deze rubriek komt in een gecombineerde oplaag van 225.000 ex. Voor adv. wende men zich tot de adm. v. d. blad

Licht
Lucht - Zon
Verlaagde prijzen

BRÜNIG-HASLIBERG

1100 Meter boven zee (BERNER-OBERLAND)

Prosp. door de Verkeersverein te Brünig-Hasliberg

Rust
Herstel
Verlaagde prijzen

VACANT

VACANTIE VOOR

IEDEREEN
aan het Vierwoudstedenmeer te
HERGISWIL

Prospectussen
door de Kurverein

LUGANO

ADLER HOTEL

bij station. Heerlijk uitzicht aan het meer. Omg. van
palmentuinen. Str. water. Lift. Kamers v.a. fr. 4.
Pens. v.a. fr. 11. Zelfde Dir. Erika Schweizerhof.
Kamers vanaf fr. 3, Pension vanaf fr. 10. Garage

LUZERN

HOTEL DIANA bij station en boot.
Moderne inrichting. Kamers vanaf fr. 4.
Volledig pens. vanaf fr. 12. J. MÜLLER

FRUTIGEN
(BERNER OBERLAND)

830 M. boven Zee
300 bedden

Sneltreinstation aan
de internationale lijn
Bern — Lötschberg —
Simplon.

Lente - Zomer - Herfst

Mijnhardt's
tabletten

Zenuw- 75 ct.
Hoofdpijn- 60 ct.
Kiespijn- 60 ct.
Laxeer- 60 ct.
Maag- 75 ct.

genezen U
Bij Apoth. en Drogisten.

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
loopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. Vraagt kosteloos
broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen-
en Volksverzekeringen

De moderne Huisvrouw

gebruikt voor het reinigen
van deuren, meubelen, tapij-
ten en ruiten de

VISKOSE SPONS

Verkrijgbaar bij Apothekers, Drogisten en in zaken voor
huishoudelijke artikelen. Import.: L. S. A. Bron, Rotterdam

Dr. H. NANNING'S
KINADRUPPELS

(VOLKOMEN ALCOHOLVRIJ)

WEKKEN DEN EETLUST OP

en maken het gebruik van dure versterkingsmiddelen
in den regel onnoodig. WACHT U VOOR NAMAAK
en let op den naam „Dr. H. Nanning“ buiten op
de roode doos en op de flacon. - Prijs f 1.30

LIJDERS AAN MAAGPIJN

maagkramp, zuur, hartwater
en slechte spijsvertering zullen
baat vinden bij het gebruik
van het reeds meer dan
40 jaren in den handel zijnde

Maagpoeder Boom

Alleen echt zoo de verpakking is
voorzien van bijstaand fabrieksmerk.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken
en Drogistwinkels à f 1.25 per doos.

*Neemt Uw zonnebad
op de juiste manier*

dat wil zeggen, wrijf Uw lichaam, alvorens
het aan de zon bloot te stellen, flink in met

NIVEA of NIVEA-OLIE

Het gevaar van een pijnlijken zonnebrand wordt daar-
door minder en Uw huid krijgt een prachtig bronzen teint.

Op heete dagen werkt Nivea aangenaam verkoelend;
bij ongunstig weder beschermt Nivea-Olie U tegen
een te sterke afkoeling.

Nooit een zonnebad nemen met een nat lichaam en
steeds van tevoren inwrijven!

Nivea en Nivea-Olie bevatten, als eenigste onder
dergelijke preparaten, het
met het huidvet overeen-
komende Eucerit, zijn der-
halve niet te vervangen.

Prijzen:
Nivea in dozen 20—90 cts.,
in tuben 35 en 55 cts.
Nivea-Olie in flesschen
75 en 120 cts.

Pebeco Mij., Sarphatikade 3
Amsterdam-C.

Alleen **NIVEA** en **NIVEA-OLIE** bevatten het de huid verzorgende Eucerit

De spelevaarders mogen komen

De jonge zeehonden schijnen op Hamneskär, het puurtoren-eilandje ver buiten de Zweedsche kust in het Skagerrak, heel tam te zijn. Maar ze worden er dan ook met liefde en zorg genoeg behandeld.

HET GESTOLEN KLEINOOD

In het verre Oosten had ik goede zaken gemaakt en mooie partijtjes robijnen, saffieren en paarlen naar Bondstreet verzonden. Door nieuwsgierigheid gedreven, bracht ik op mijn terugreis echter een bezoek aan Tunis. En daar, in het huis van een zeer merkwaardigen jood, had ik een kleinood gekocht, welks weerga ik, wat zonderlinge bewerking en pracht betreft, nooit gezien heb. Het was 't model van een Moorsch kromzwaard, ongeveer vier Engelsche duimen lang. De scheede was ingelegd met prachtige diamanten, het lemmet was van platina. En in het gevest zag men niet alleen een mengelmoes van fijne steentjes, doch bovendien een uiterst klein horloge met een wijzerplaat, gevormd uit een zeer fraaie parel — terwijl het handvat door een prachtige diamant werd afgesloten. De juweelen waren met elkaar zeker vijfhonderd pond waard. Doch de bewerking was zóo fraai, en het geheel had zóo iets eigenaardigs, dat ik er met plezier achthonderd pond voor gaf, — en blij was, 't voor dien prijs te kunnen krijgen. Het toeval, dat mij het kromzwaard in handen speelde, verlokte mij, óók eens te Algiers op dergelijke merkwaardigheden jacht te gaan maken. — Waarbij ik zodoende een uitgebreide kennis van de Moorsche stad — de Kasjbah — opdeed... en er bijna mijn leven verloor.

Ik had er maar drie dagen willen blijven. Doch op den avond, dat ik mijn intrek nam in het hotel d'Orléans, op den Boulevard de la République, ontmoette ik een Franschen artillerie-luitenant, Eugène Chassaigne genaamd. Deze was een alleraardigst man, die smaak had voor iets méér dan het alledaagsche. Hij lachte om mijn plan, om iets in „de bovenstad” te koopen en ried mij aan, mijn tijd niet te verspillen in smerige bazars en bij nóg smeriger kooplieden. Den tweeden dag van mijn bezoek bracht hij mij in kennis met een bijzonder gedweeën Moor, Sidi ben Ahmed genaamd.

door René

Dáár deelde hij mij mede, dat, indien ik bij mijn voornemen bleef, deze man mij van grooten dienst zou kunnen zijn — als koerier, bediende, of waarvoor ik hem ook wilde gebruiken. En dat hij hierin de waarheid sprak, zou ik weldra ondervinden.

Binnen vier-en-twintig uur wist hij alles van mij; hij had precies kunnen vertellen, hoeveel linnengoed ik bij mij had en hoeveel goudstukken er in mijn beurs waren! Hij kende al mijn smaak in visch en vruchten en wist, wat ik in dit land kwam doen.

Dit was lastig genoeg. Want alle handelaars in Oostersche goederen (te Birmingham vervaardigd), ál de verkoopters van opgesmukte burnous, de venters in bonte vloerkleeden en voddige kromzwaarden, hieven op de stoep van mijn hotel een soort concert aan, telkens als ik mijn gezicht vertoonde. Alleen Sidi bleef onbeweeglijk, alsof hij van niets wist.

„Allemaal blufmakers,” zeide hij. En ik was het volkomen met hem eens.

Het meeste belang stelde hij echter in het kleinood, dat ik te Tunis gekocht had. De hemel mag weten, hoe hij wist, dat ik 't bezat. Doch elken morgen kwam hij aan het ontbijt bij mij en herhaalde dan eentonig de waarschuwing:

„Zoo Allah het wil, is het kleinood gestolen.”

Eerst liet ik hem begaan — maar ten laatste maakte hij mij dol; den zevenden morgen liet ik hem het ding zien en zei op nadrukkelijken toon:

„Sidi, gij zult wel zoo goed zijn op te merken, dat Allah mij het kleinood niet wil doen verliezen. Laat ons dus over iets anders spreken.”

Hij gaf géén antwoord. Doch den volgenden morgen begroette hij mij op de gewone manier — en nu was de beurt om te lachen aan hem. Want... het kromzwaard was weg!

Ik zeg, dat de beurt om te lachen aan Sidi was, — maar in werkelijkheid geloof ik niet, dat deze waardige heer ooit lachte. Wat ik hem vertelde — natuurlijk met de noodige boosheid en harde woorden — bracht hem evenmin in beweging als het zachte Zuidenwindje het standbeeld van den eersten gouverneur-generaal, dat te Algiers bij de witte moskee stond. Onder een tartend stilzwijgen bekeek hij mijn omvergehaalden koffer, mompelde in het Arabisch een paar pessimistische spreken en... nam toen weer zijn toevlucht tot den Koran en de uitspraken van zijn profeet. Was hij een Engelschman geweest, dan had ik onmiddellijk achterdocht tegen hem gekoesterd; doch hij had zulke goede getuigenissen, hij was zóo lang bediende in het hotel geweest, door zijn domheid was hij zóo zeer buiten verdenking, dat deze opvatting der zaak geheel buiten kwestie was. En daar ik hem niet beschuldigen kon, verzocht ik hem, mij naar het dichtstbijzijnd bureau van politie te brengen — om mijn geweten gerust te stellen. Hij gehoorzaamde zonder tegenspraak. Maar ik zag wel, dat hij mij medelijdend aankeek — alsof ik een kind was, dat onzin vertelde.

Ofschoon ik zooveel mogelijk mijn boosheid onder een kalm uiterlijk verborg, hinderde mijn verlies mij erg.

Ten eerste was het werkelijk een kostbaar stuk — in Bondstreet had ik er duizend pond voor kunnen krijgen! En bovendien was ik overtuigd, dat ik in geheel Europa zijn weerga niet zou vinden. Gedurende mijn verblijf in het hotel d'Orléans had ik het in een lederen zakje in mijn goed gesloten reiskoffer bewaard. En daar de koffer met mijn eigen sleutels geopend was, moest de dief wel des

nachts in mijn slaapkamer kunnen komen.... Welke gevolgtrekking mijn gedachten weer terugvoerden naar den dommen Moor, tegen wien de bewijzen zóó duidelijk spraken. Mijn achterdocht werd zelfs zóó sterk, dat ik nu eerst naar den hotelhouder ging en met rechtmatige verontwaardiging van hem eischte, dat hij de zaak zou ophelderen. Terwijl deze naar mijn verhaal luisterde, had zijn gelaat een prachtige studie voor Rembrandt opgeleverd.

„Wat?” zei hij. „Mijnheer is bestolen? En dát bij mij in huis?”

Ik herhaalde mijn verzekering, en zei hem scherp, dat, indien het kleinood niet binnen vier-en-twintig uur terecht kwam, de gevolgen schadelijk zouden zijn voor den goeden naam zijner inrichting. Toen vroeg ik hem ronduit naar den Moor Sidi. Hij betoogde echter met tranen in de oogen, dat „hij even gauw zijn eigen moeder zou beschuldigen”.... Hij ontkende niet, dat er misschien wel iemand in huis zou zijn, die er iets méér van wist; en weldra waren al de bedienden bijeen op de binnenplaats, waar hun meester hen ondervroeg als een rechter van instructie. Ik behoef hier niet bij te voegen, dat wij niets ontdekten; — en dat ik met al zijn wanhoop nog even ver van mijn juweelen was als in het begin.

Van het hotel naar het politiebureau was de overgang gemakkelijk genoeg, maar ook even hopeloos. Een aantal uiterst beleefde en keurig gekleede beambten hoorden mij aan met belangstelling en medelijden. Na eenige bladzijden foliopapier met aantekeningen gevuld te hebben, verklaarden zij, „dat er niets aan te doen was.” Zij vermoedden, dat de Moor Sidi had gebabbeld over den schat, die in mijn bezit was en dat een andere bediende uit het hotel de la Régence, terwijl ik sliep, mijn deur had geopend en zich met weinig moeite van mijn sieraad had meester gemaakt. Dat ik ooit mijn eigendom zou terug krijgen, was in hun oogen een dwaze veronderstelling.

„Het is op al weg naar Parijs,” zei een van hen, terwijl hij zijn aantekeningenboek dichtklapte, „en daarmee uit. Natuurlijk zullen wij de bedienden van het hotel een tijd lang scherp in het oog houden; maar daar moet u maar niet te veel van verwachten. Misschien weet Mohammed, de portier, wel iets van de zaak.... Vandaag zullen wij zijn huis laten doorzoeken. Maar, beste vriend, haal u niets in het hoofd — wij zijn niet te Parijs! En de bovenstad is erger dan een bijenkorf! Ik ben bang, dat er héél weinig kans is uw eigendom terug te bekomen.”

Ik was er óók bang voor. Doch — ik was er al aan gewoon, dingen op zonderlinge wijze kwijt te raken en ze op even zonderlinge wijze terug te krijgen. Dus besloot ik, in elk geval nog een paar weken te Algiers te blijven. De grootste moeilijkheid lag in mijn onbekendheid met de stad; en op dit punt kon alléén Sidi mij helpen.

Elken dag gingen wij met afgemeten tred vol verwachting het labyrinth van fantastische, half-duistere straten door; dagen lang doorzochten wij de bazars van Algiers, handelden wij met de kooplieden in juweelen. Wij deden ook onderzoek bij de goudsmiden — doch alles tevergeefs. Ik begon eindelijk te denken, dat we de zaak maar moesten opgeven en was reeds van plan naar Londen terug te keeren, toen ik me met eenig zelfverwijt herinnerde, dat ik één der eenvoudigste middelen, om tot mijn doel te raken, verzuimd had. Want ik had nog géén beloning uitgeloofd voor de ontdekking van het verloren kromzwaard! Door dit verzuim had ik zeker ook nog niet het geringste bewijs gevonden....

Bovendien kwam ik toen op een anderen inval, die mij van groot nut zou zijn. Ik herinnerde mij, dat de Fransche politie mijn verlies had toegeschreven aan het gebabbeld van Sidi tegenover de anderen in het hotel. Waarom zou ik hem dus óók niet het bericht laten verspreiden, dat ik zooveel honderd francs wilde geven voor de ontdekking van het kromzwaard? Ik bracht onmiddellijk mijn denkbeeld ten uitvoer.

Tot mijn groote verbazing boog hij met den zelfden ernst als vroeger het hoofd en antwoordde: „Zoo Allah het wil, is het kleinood gevonden.”

Dit was zeker verwonderlijk! Eigenlijk een triomf der onbeschaamdheid! Als hij het zóó gemakkelijk kon vinden, dan moest hij ook wel geweten hebben, wie 't gestolen had. Ik wierp hem deze beschuldiging naar 't hoofd.... Doch dáár stond hij, strak

als graniet en beantwoordde ál mijn dreigementen met een eenvoudigen groet, als van een Moorschen vader tot zijn zoon:

„Vrede zij met u!”

Tegen zulk een schurk te redeneeren, zou niet veel helpen. Hem zóó maar van den diefstal te beschuldigen, zou dwaas geweest zijn — zelfs al had ik niet zulk een schat van getuigenissen te zijnen gunste gehad. Ik stuurde hem dus weg en ging mijn vriend Chassaigne opzoeken. Al dien tijd was deze uit de stad geweest, doch nu weer in het arsenaal te vinden. De luitenant vernam 't nieuws met stichtelijke kalmte, doch verzekerde mij tevens dat ik eindelijk den éénigen weg gekozen had, die mogelijk tot eenig resultaat zou leiden.

„Onze vriend, de Moor,” zei hij, „is de fatsoenlijkste van zijn ras in Algiers — waar allen schurken zijn. Ik geloof geen oogenblik, dat hij het kromzwaard gestolen heeft — ofschoon het best mogelijk is, dat zijn vader, zijn oom of zijn eigen broer het gedaan hebben. Uw belooning zal hen misschien verlokken om het terug te geven — vooral, wanneer de politie er wat beweging over maakt. Maar als hij u voorstelt, het in de oude stad te gaan halen, zeg dan, dat je dát niet doet. Er zijn daar véél te donkere oogen en scherpe messen naar den smaak van een Engelschman; en een Moor heeft nog altijd aanspraak op het paradijs, voor iederen Westerling, dien hij doodt. Als je een anderen weg volgt en je geld tracht te krijgen van den hotelhouder, dan brengt deze zeker honderd man bijeen, die zullen zweren, dat je de steenen niet in zijn hotel verloren hebt! En dan ben je even ver als nu.... 't is wel vervelend, alles aan 't toeval te moeten overlaten; maar ik vrees, dat je niets anders overblijft.”

't Kwam mij voor, dat hij gelijk had. Doch met mijn gewone halsstarrigheid besloot ik alles te doen, om het kleinood terug te krijgen. Ik was overtuigd, dat de politie niets zou uitvoeren. En behalve dat ik in 'n groot document de mededeeling ontving, dat de woning van Mohammed, den portier, en die van vijf anderen doorzocht waren, bleek mijn veronderstelling juist. Sidi bleef dus de eenige uitkomst en ik verwachtte hem dan ook met groot ongeduld op den morgen van den negenden dag. Hij kwam op zijn gewonen tijd, om acht uur, en na den salaam zei hij: „Zoo Allah het wil, is het kleinood gevonden — maar het geld is niet genoeg.”

„Niet genoeg?” riep ik, terwijl ik haast stikte van woede. „Het geld is niet genoeg? Zeg, jij afzetter met je stalen voorhoofd — wat bedoel je daarmee?”

Hij antwoordde met een beroep op den baard van den profeet en een woord van verachting over mijn onbegrijpelijkheid in handelszaken. De ironie van den geheelen toestand was zóó groot, en zijn onbeweeglijkheid zóó verbazend, dat ik spoedig mijn boosheid onderdrukte en zei:

„Nu goed, Sidi, wij zullen er vijftienhonderd francs van maken.”

Hij vertrok en ik zag hem niet terug voor den volgenden dag. Opnieuw klonk zijn *incha Allah* met de bijvoeging, dat.... de prijs te laag was! Nu werd mijn woede mij toch té sterk! Ik greep hem bij de keel en schudde hem ruw dooreen, terwijl ik hem toevoegde:

„Doortrapte schurk, die je bent — ik geloof, dat je het sieraad al dien tijd zelf gehad hebt! Als je het niet binnen een uur terug bezorgt, geef ik je aan bij de politie.”

Mijn boosheid hielp al even weinig als mijn geduld. Alleen deed zij zijn aangeboren waardigheid ontwaken — waarvoor ik mij boog.... En toen ik hem losliet, ging hij heen en... kwam in geen drie dagen terug! Toen hij den derden morgen weer verscheen, zag hij mij verwijtend aan met zijn diepliggende, zwarte oogen. Met opgeheven handen uitte hij opnieuw de bekende woorden, — benevens het oude slot! Ik kon nu zelfs zijn stem niet meer verdragen — zoodat ik hem bij den schouder vatte en hem op een ottomane vasthield, totdat wij 't eens zouden zijn over den prijs van mijn kleinood. Tenslotte hield hij de langste redevoering, die ik ooit van zijn lippen gehoord had:

„Bij den baard mijns vaders,” sprak hij, „betuig ik, mylord, dat noch ik, noch mijn familie het kostbare stuk bezit; dat gij zoekt. Maar ik ken de hand van den dief, op wiens hoofd zich alle ongelukken mogen ophoopen. Voor geld nam hij het kleinood weg, voor geld zal hij het weer aan de

voeten van mylord neerleggen. Doch niet hier — in het huis van zijn volk, waar niemand het zal zien en niemand het zal weten.”

Na een lange redeneering en héél wat loven en bieden kwam ik achter de heele geschiedenis. Doch alléén na plechtig een eed te hebben afgelegd, dat niemand iets van het geheim zou vernemen.... Met tal van mooie woorden en aanroepingen van de heilige marabouts als getuigen, betoogde Sidi, dat de dief.... niemand anders was dan Mohammed, de portier! Die had met groote sluwheid het kleinood verborgen en op een plaats, waar ik het alléén met eigen lijfsgevaar zou kunnen vinden.

„Het ligt onder de schaduw der Kasjbah,” zei hij, „onder de schaduw der Kasjbah moet gij het zoeken, met degenen die ik u zal zenden — en met niemand anders. Gehoorzaam hun in alle opzichten! Zwijg, wanneer zij zwijgen; spreek, wanneer zij spreken; vlucht en vlucht haastiglijk, als zij het u raden.”

Ik zal u niet vervelen met het opsommen der argumenten, waarmee ik tenslotte mijzelf overreedde, om op Sidi's voorwaarden in te gaan. Voor mijn veiligheid had hij ingestaan. En in elk geval — iemand die al te angstvallig is, ziet niet veel meer dan zijn eigen woning.

Toen ik Sidi's voorstel eenmaal had aangenomen, zette hij met ongewonen ijver het plan door. Den volgenden avond omstreeks tien uur zou de tocht plaatshebben en de Moor zelf zou mij een eindweegs vergezellen. Hij had mij aangeraden, mij als Arabier te kleeden. Dit deed ik, ofschoon ik niet best terecht kon met den langen burnous en het bijbehoorend hoofdtooiel — dat ik volstrekt niet mocht afdalen. Ik had mij in het hotel verkleed. Doch daar het niets ongewoons is, dat Westerlingen voor een nachtelijk tochtje naar Algiers' „bovenstad” deze kleeding aannemen, kwam ik ongestoord aan de steile helling der *Rue de Syre* — in het bewustzijn, dat ik waarschijnlijk méér van de oude stad zou zien dan negen tienden der Engelschen, die haar bezoeken.

Boven aan de straat ontmoette ik mijn Moor en zijn vrienden. Van hun gelaat zag ik niet veel, want dat bedekten zij zooveel mogelijk met hun donkerkleurige mantels. Doch zij groetten mij met diepe buigingen; en Sidi vertrok, na eenige woorden in het Arabisch met hen gewisseld te hebben. Van dat oogenblik spraken zij geen woord meer, doch begaven zich rechtstreeks naar het oude kwartier. Weldra waren wij in een nauwe straat, waar herhaaldelijk trappen voorkwamen, die naar de Kasjbah voerden. Hier schenen de gevels zich over het steenen plaveisel naar elkander toe te buigen; tusschen de uitspringende hoeken van bouwvallige daken en overhangende muren zag men de sterren. De hond van Fatma beschermde de verborgen deuren die door palen gestutte, doch hoogst schilderachtige huizen. Van de binnenplaatsen der *Kahouaje* klonken de tonen van *tom-toms* en *derboukas*. Dit vreedzame tafereel, vol verwijderde, verleidelijke harmonieën, ontleende een eigenaardige bekoring aan het maanlicht, dat op het plaveisel viel en het gezang, dat opsteeg van de verborgen binnenplaatsen. Nu en dan hurkte 'n krachtig gebouwde, bronskleurige Biskri in 'n donkeren hoek van dit labyrinth. Eenige Mooren, die zich naar de benedenstad begaven, groetten ons in het voorbijgaan met een deftigen hoofdknik. Doch de meeste kinderen van den profeet hadden hun nachtrust al opgezocht. De smalle trappen waren ledig. De zwijgende, zoete Afrikaansche nacht vertoonde zich in al zijn machtige schoonheid.

Wij hadden zeker langer dan tien minuten geklommen, toen mijn gidsen bleven staan voor een groot huis in een blinde straat, die er alles behalve uitlokkend uitzag. Nadat zij een paar woorden gewisseld hadden met de oude heks aan de deur, werden wij toegelaten op een groote binnenplaats, waar wij een zeer zonderling gezelschap bijeen vonden. 't Was een schilderachtige plaats, fraai met plavuizen bestraat en omringd door een galerij, gedragen door slanke kolommen van fraaien vorm, die in Moorsche bogen en opengewerkte balustrades uitliepen.

Hier omringde een dicht opeengepakte menigte een derwisch, die danste, totdat hij niet meer kon. Gebronsde en gebaarde Arabieren dronken er koffie of rookten ernstig hun pijp. Zij schenen niet in staat, blijken te geven van eenige aandoeening, hetzij genoeg of leed. Aan het ander einde

der binnenplaats, waar tal van welige palmen en vazen met prachtige bloemen een verhevenheid onder een troonhemel sierden, zaten muzikanten neergehurkt, die verschillende vreemde instrumenten bespeelden.

De Arabieren begroetten ons met een *Essalaam alikouw*, waarop wij het gebruikelijke *Oua olikoumes-salaam* teruggaven. Wij namen plaats onder het gezelschap, doch eenigszins achteraf, en dronken onze koffie, even ernstig als de anderen.

De voorstelling ging intusschen haar gang. Na den derwisch kwam een tovenaars, wiens kunststukken niemand verbaasden dan hemzelf. Op de galerij werd druk gefluisterd. De oude gastheer zei iets tot zijn bediende en de nieuwe muzikanten, die de anderen hadden vervangen, begonnen een afschuwelijke muziek te maken op *tom-toms*, flageoletten en gitaren. Ik was nu langzamerhand tot de overtuiging gekomen, dat Sidi Ben Ahmed mij voor den gek had gehouden en dat mijn tocht wel geen resultaat zou hebben — toen een mijner gidsen mij voor de eerste maal aansprak. Hij hield zijn mond vlak bij mijn oor en sprak vrij goed Engelsch.

„Houd u nu gereed,” zei hij.

Of hij mij nu wilde voorbereiden op een bijzonder mooie vertooning, of dat hij mij wilde waarschuwen, dat het tijd werd om te handelen, begreep ik niet. Eer ik hem ook uitlegging kon vragen, begroette een storm van toejuichingen de komst van een meisje, dat met den gebruikelijken aanloop kwam aanstormen en onmiddellijk begon te dansen.

Het was waarschijnlijk een Circassische...

't Meisje had een paar minuten gedanst, toen ik plotseling in mijn beschouwing door mijn gidsen gestoord werd. Tot mijn verbazing stonden zij eensklaps op, één van hen riep mij evenals straks in het Engelsch toe, dat ik mij gereed moest houden; de andere scheen te wachten op het meisje, dat naar ons toe kwam dansen.

'n Paar uit het gezelschap, dicht bij ons gezeten, keken om en klaagden over de storing; doch toen zij dicht bij ons was, greep de ééne Moor haar bij de haren, tastte met de handen in den zwaren knoop boven op haar hoofd, maakte dien snel los en daaruit rolde — tot mijn onuitsprekelijke verbazing — 't vermiste kromzwaard op den grond!

Ik moet bekennen, dat dit alles zóó onverwachts gebeurde, dat ik als een gek het kleinnood stond aan te gapen. Zodoende kreeg het meisje tijd om den Moor beet te pakken en te gaan gillen! 't Was zóó onvoorzien en zóó vreemd, zóó ongelooflijk, dat ik in twijfel stond, of het werkelijk mijn kleinnood was, dat daar zoo op den grond lag, of dat ik de speelbal van een gezichtsbedrog was. Dáár lag echter mijn sieraad... en naast mij stonden de beide Mooren, gereed voor wat er volgen zou! Nauwelijks had één van hen het kromzwaard opgenomen en 't mij in de hand gestopt, of dáár begon het lieve leventje. Al die rustig zittende mannen sprongen op en keerden zich tegen ons. Eén oogenblik hield de Moor, die mijn eigendom had veroverd, hen nog in toom met een toespraak in het Arabisch — waarvan ik niets verstond. Véél echter kon hij niet tot verontschuldiging inbrengen... En ons bleef slechts over — 't gevaar te trotseeren en den strijd te aanvaarden.

Van wat er nu volgde, herinner ik mij slechts weinig. 't Kwam mij voor, dat ik in een oogenblik omringd was door hongerige, gloeiende roofvogels-oogen, vol boosaardigheid, dat er vrouwen gilden en lampen werden omvergeworpen — dat ik aan alle kanten messen zag flikkeren. Als Sidi's mannen mij in den steek hadden gelaten of lafhartig geweest waren, dan zou mijn lijk onmiddellijk, nadat het kleinnood mij weer ontnomen was, van de Kasjbah naar beneden geworpen zijn.... Zij be-toonden zich echter trouw en moedig.

Aan weerszijden van mij staande, zoodat ze mij zoo goed mogelijk met hun lichaam beschutten, zwaaiden zij eensklaps hun lange messen en sloegen toe en weerden af met verwonderlijke behendigheid. Ik had mijn vuisten slechts en maakte daar behoorlijk gebruik van, zoodat ik zelfs, temidden van het gevaar, moest erkennen, dat het gezicht

van een Moor héél wat kan verdragen, en dat 't lang geen kwaad kan, als men iets van de edele bokskunst verstaat. De schreeuwende duivels echter drongen steeds dichter op ons in en dreigden ons op den grond te werpen. Mijn hart kon ik hooren kloppen en ik begon duizelig te worden.

In het woeste gedrang raakten de beide mannen, die zich zoo flink gehouden hadden, van mij af. Eindelijk was ik zelf in een hoek van de plaats, omringd door vier stevige kerels, (de anderen waren met mijn gidsen bezig) en slechts één van hen had een mes in de hand. Hiermede deed hij een woedenden aanval op mij! Mijn linkerarm sneed hij van den schouder tot den elleboog met één zwaai open. In de opwinding van het oogenblik voelde ik echter de pijn der wonde niet. Hem gaf ik zoo'n stoot tegen de borst, dat hij huilend als een derwisch op den grond viel. Van de anderen gaf ik er één een stomp tegen de kin, dat hij schreeuwde als een vrouw. Doch nu sprongen ook de andere twee met geheel onverwachte snelheid op mij toe; ze wierpen mij met een hevigen slag op den grond. Ik dacht, dat nu het einde nabij was. Want niet alleen was ik half bedweld door den val, maar de man, die op mijn borst knielde, greep mij bij de keel en dreigde me te zullen wurgen. In dat uiterste oogenblik, herinner ik mij, dansten de lichten in 't vertrek duizendmaal vergroot voor mijn oogen. Als in een visioen zag ik donkeroogige, glilende vrouwen op de galerij.... 't Kleinnood, dat

ik in mijn vest had geborgen, wondde mij de huid onder de drukking van de knie van den Moor. Zelfs begon ik te twijfelen, of ik nog een minuut langer zou leven.... Toen klonk er, zelfs boven het gesuis in mijn ooren uit, een nieuw, nog heviger geschreeuw! De Moor liet mij opeens los, 't licht om mij heen verdween in ondoordringbare duisternis — en ik viel flauw.

Den volgenden dag ontbeet ik in Café Apollon. Ik droeg nu mijn arm in een doek en Chassaigne's mededeelingen scherpten mijn eetlust. Hij was den geheelen morgen bezig geweest met onder-vragen van Sidi en had het geheele geheim van den diefstal uit hem gekregen.

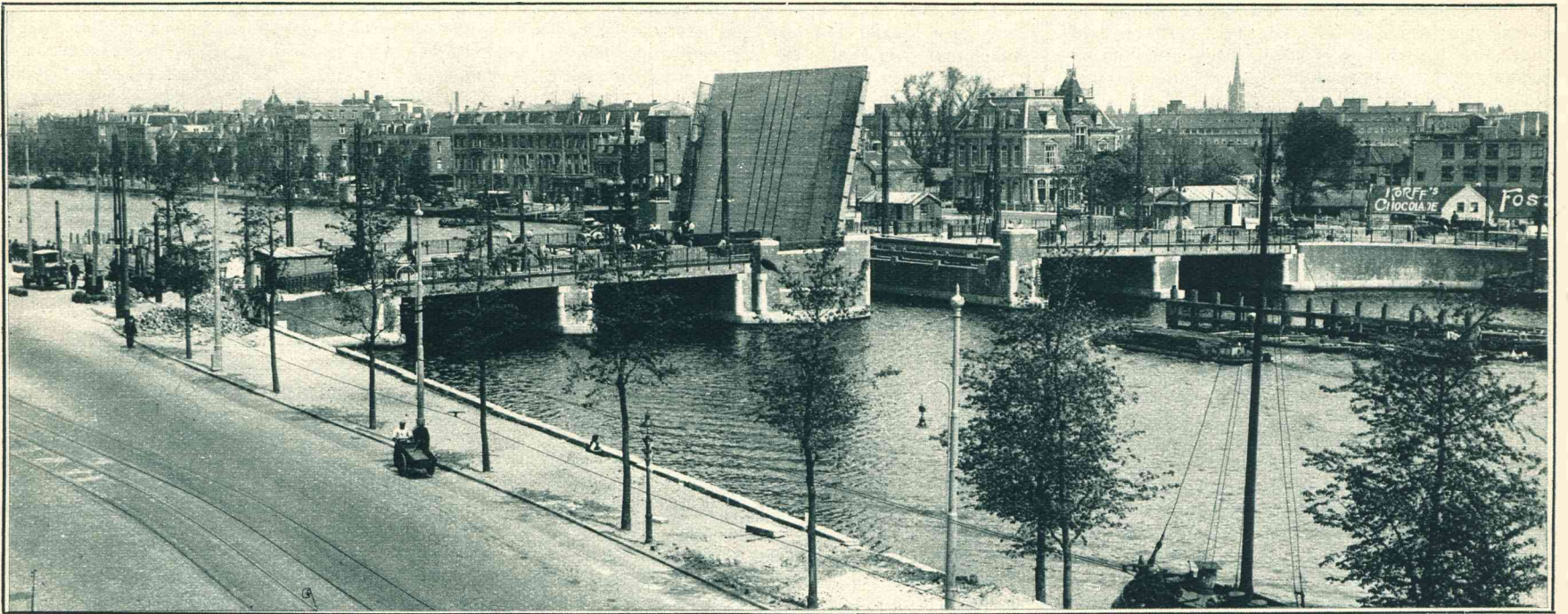
„Sidi had van den portier, Mohammed, eerst tweeduizend francs gekregen om te vertellen, wáár het kleinnood was! En toen van mij nog eens tweeduizend, om 't terug te krijgen!....”

Toen Chassaigne den vorigen avond hoorde, waarheen ik gegaan was, toog hij mij met een dozijn van zijn soldaten achterna en kwam nog juist op 't kritieke oogenblik om mij nog te redden.

Dienzelfden avond verliet ik Algiers, vergezeld van de vreedzame zegenbede van den bewonderenswaardigen Moor Sidi! Wel had ik hem 's morgens nog in 't hotel van alle trappen geschopt.... En toch ging hij met mij naar de stoomboot en hield tot het einde zijn beschermende houding vol.... Nóg hoor ik zijn laatsten groet: „Allah zij gezegend — het kleinnood is gevonden!”

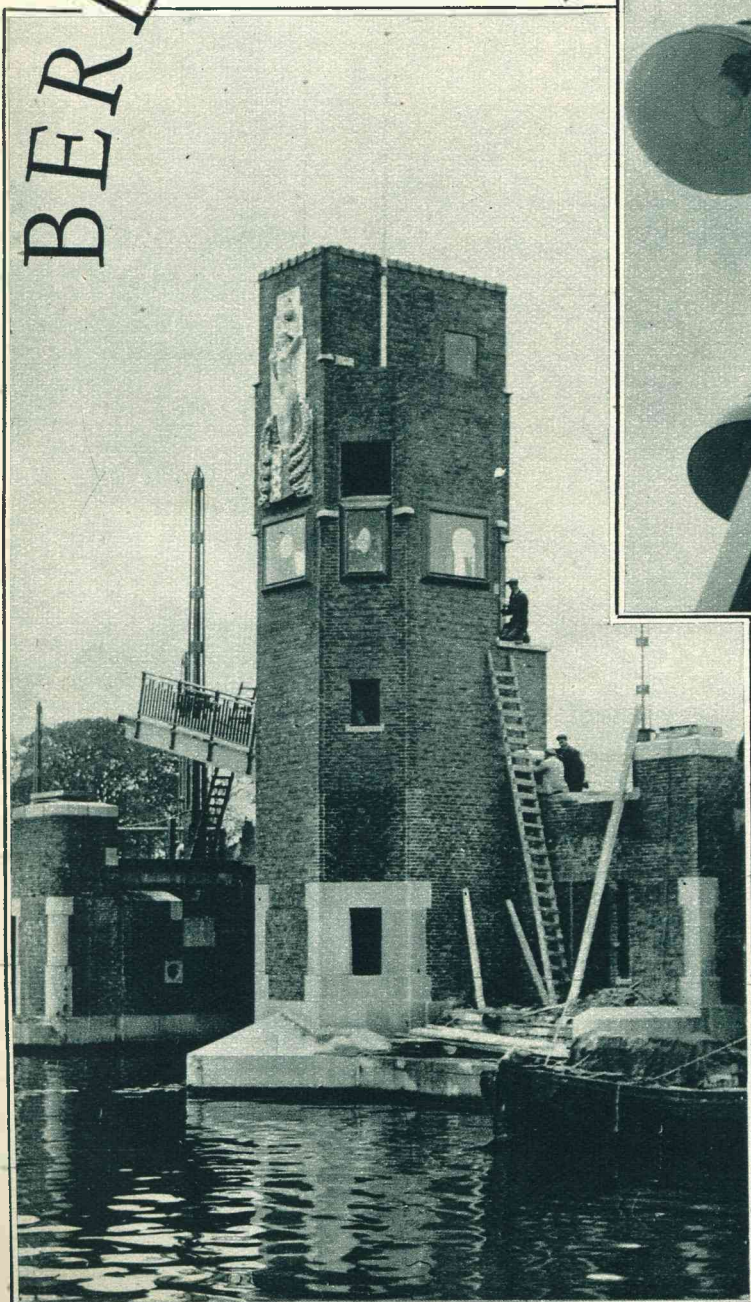
De maternimf.
(Foto M.G.M.)

De nieuwe oeververbinding,
de Berlage-brug.

DE BERLAGE-BRUG

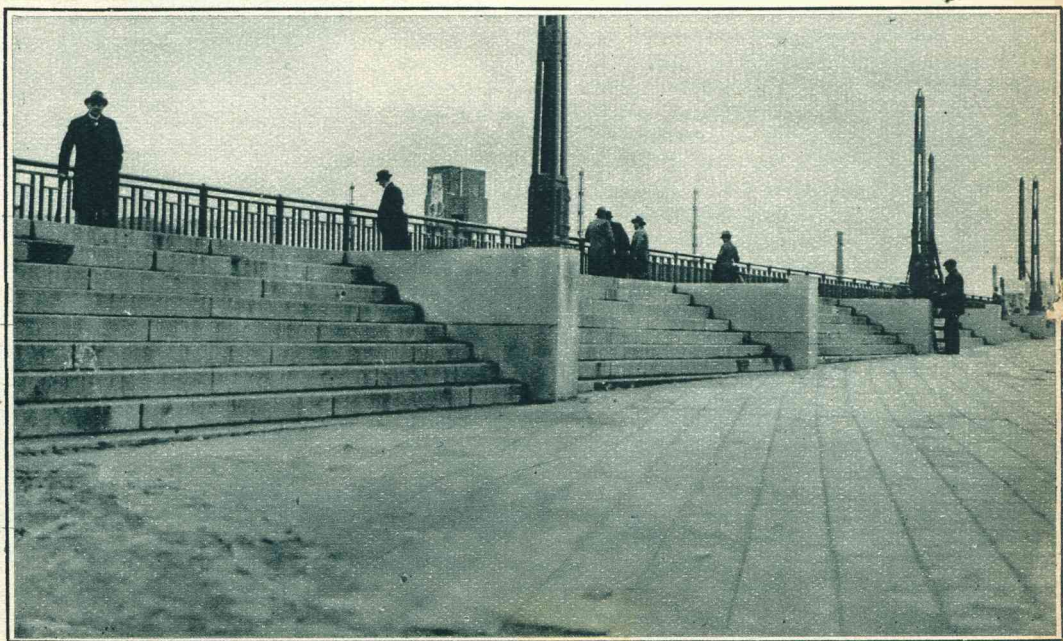
De brugwachterstoren met
het beeld, voorstellende den
genius van Amsterdam.

Het aantal bruggen over onze Amstel wordt wederom met één vermeerderd. A.s. Zaterdag immers zal de nieuwe verbinding tusschen de Weesperzijde en den Amsteldijk gereed zijn en dan zal daarmee tevens een belangrijke verkeersverbetering tot stand zijn gekomen. De nieuwe brug, die naar dr. H. P. Berlage, den ontwerper van Plan Zuid, is genoemd, heeft als bijzonderheid een beweegbare overspanning van het middengedeelte. Voor schepen hooger dan 4 meter zal de brug worden opgedraaid. Terzijde van een der rijvlakken is een 15 M. hooge toren gebouwd, waarin de brugwachter zetelt. In den naar de stad gekeerden gevel van dezen toren is een beeld van Hildskrop geplaatst, voorstellende den genius van Amsterdam. Laat ons hopen, dat de brug, die uit aesthetisch oogpunt zeker niet iedereen zal kunnen voldoen, in lengte van dagen mag blijven een symbool van de groote uitbreiding der stad en van de energie waarmee deze werd uitgevoerd.

Het aanbrengen van de brugverlichting.

De terrassen aan het
einde van de Amstellaan.

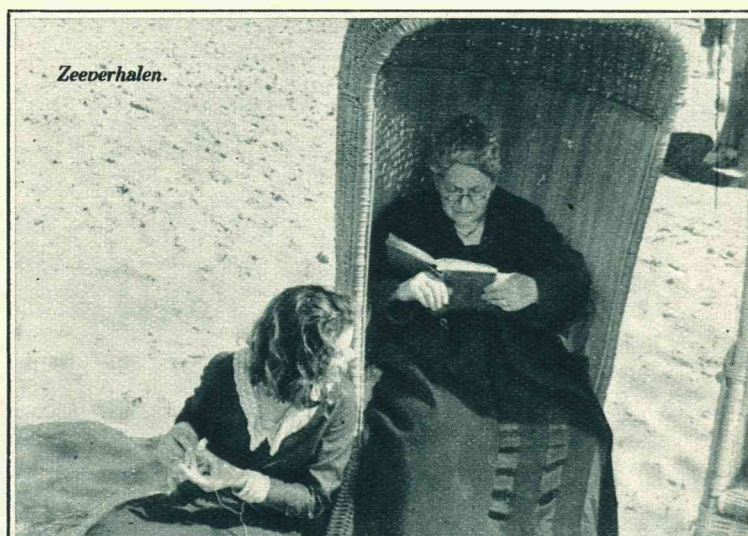
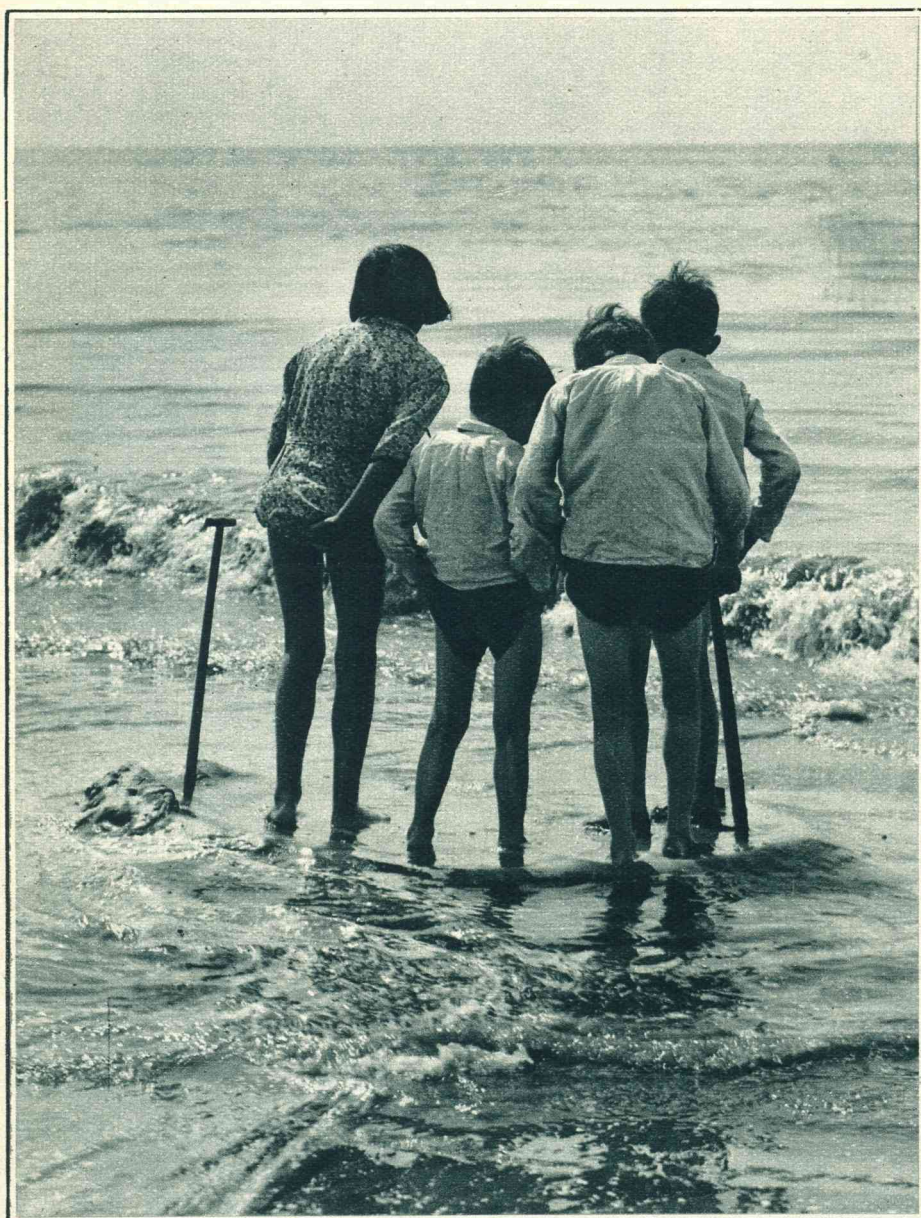

Zee fotografie.

Het zeepaartje.

DE EERSTE „ZANDVOORT-DAG“

Zee verhalen.

Zee(pootjes)bad.

Zeerust.

Winona Love is een der beroemdste Hawaïaansche danseressen, die den vermaarden, traditioneele volksdans, de hula, in perfectie meester is.

David Kaapuwaokamehameha leeft nog als zijn voorvaderen in een gras-hut en maakt nog op patriarchale wijze zijn vuur door twee stukjes hout over elkander te wrijven.

ALOHA, HAWAII

Het Waikiki-strand is het centrum van het toerisme, dat op de om hun schoonheid beroemde Hawaï-eilanden in den Grooten Oceaan zulk een enorme vlucht genomen heeft. Ook Kauai, Maui en Hawaï worden veel bezocht, maar het eiland Oahu met Honolulu en zijn Waikiki-strand trekt den overgrooten stroom vacantiereizigers door zijn onvergelykelyk natuurschoon.

Miss Amelia Earhart is de eerste vrouw, die dezer dagen alleen over den Oceaan van New York naar Ierland vloog. Men ziet haar hier bij haar toestel, waarmede zij in 15 uur, 40 minuten, den afstand van Harbour Grace op New-Foundland naar Londonderry in Ierland aflegde. (De gelaatsgelijkenis met Lindbergh is wel sterk).

De vliegenierster, die gehuwd is met den Amerikaan Putnam werd te Londen een officieel diner aangeboden. Men ziet haar hier tusschen Sir John Simon, links, Minister van Buitenlandse Zaken, en Andrew Mellon, de Amerikaansche gezant bij het Engelsche Hof.

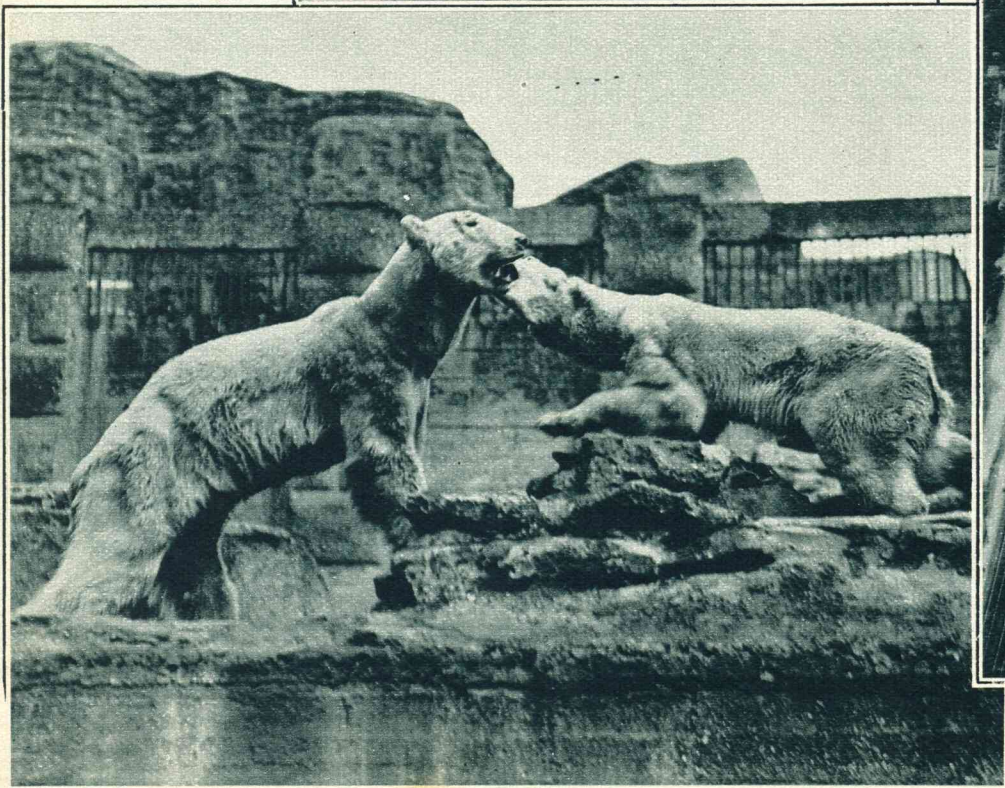

De warme dagen zijn aangebroken. Meisjes van een huishoudschool te New-York ontvangen gemeenschappelijk onderricht in het bereiden van verkoelende dranken.

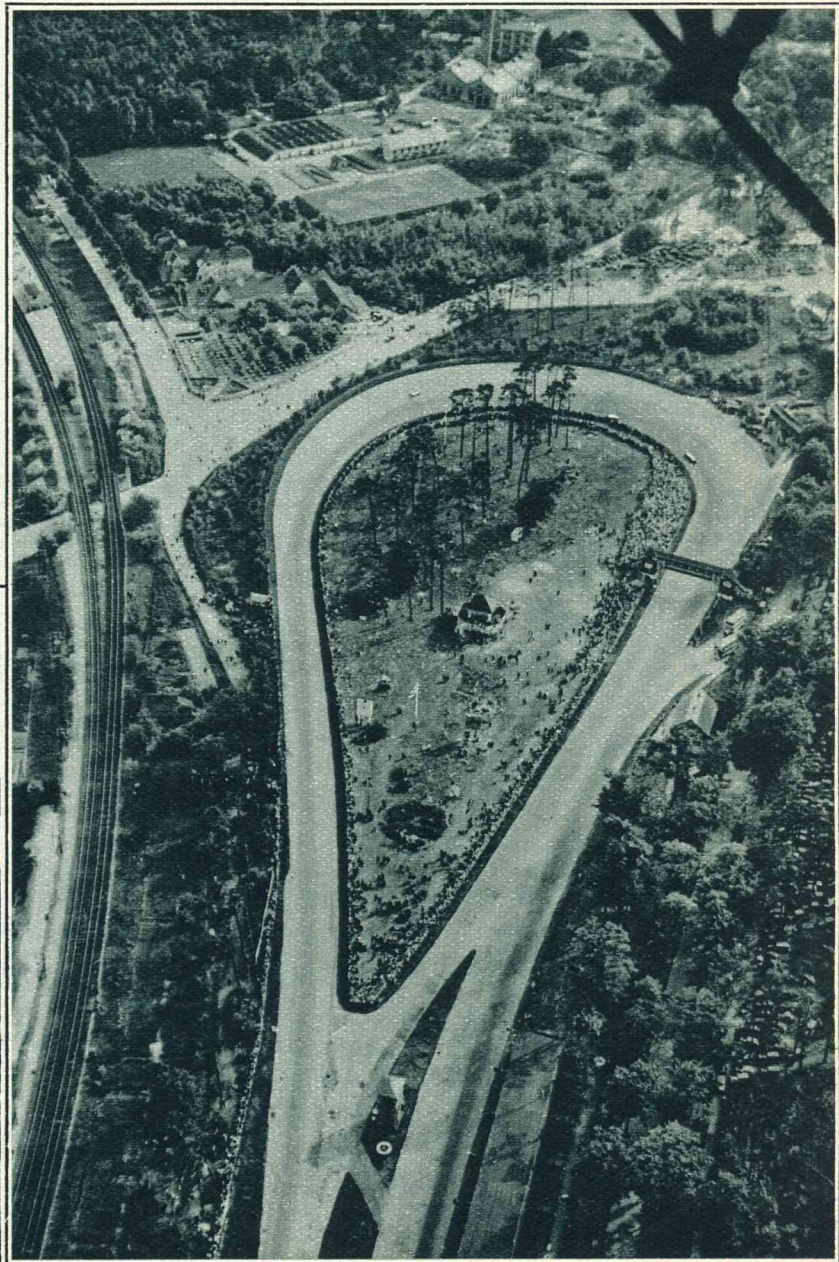

☆

Een Meizoentje in den Londenschen Dierentuin.

VAN HEINDE EN VERRE

Op de Avusbanen bij Berlijn werden de jaarlijksche groote rennen voor auto's gehouden. Een gedeelte van het traject vanuit de lucht gezien.

ZOMER IN HEEMS

Mode-Revue bij de Berlijnsche wedrennen

Mode-parade op de Grünwald-renbaan bij Berlijn.

Ook de heerenmode wordt niet vergeten. Een groep van twee heeren, gekleed naar de nieuwste mode voor de renbaan en een elegante dame.

Vrouwenleven

Het zou misschien wel interessant zijn eens te hooren wie er alzo naar wedrennen gaat ter wille van de paardensport. Van de vrouwen vooral zullen er zeker wel heel velen heengaan: eerstens om bewonderd te worden — want men maakt groot toilet voor de wedrennen — en ten tweede om datgene wat er alzo bij dergelijke gelegenheden behalve paarden en hardrijders nog te bewonderen valt. Het is immers al lang traditie geworden, dat, zoowel in Duitsland als in Frankrijk en Engeland, de groote wedrennen een interessante mengeling worden van sport en mode. De groote modehuizen zenden er hun mannequins heen met de nieuwste scheppingen op modegebied. Ze sieren de tribunes en paradeeren, met sierlijke passen, voor die tribunes heen en weer, als goed gedresseerde modepaardjes, die met chic en charme hün elegante toiletten weten te dragen.

Onder den drang der tijdsomstandigheden

was er ditmaal 'n prijzenswaardig streven naar het vermijden van al te groote luxe in de kleeding der vrouwen, een feit, dat aan de aantrekkelijkheid dezer mode-parade geen afbreuk heeft gedaan. Integendeel. Er werd hier getoond, dat er ook zonder al te kostbaar materiaal buitengewoon elegante toiletten kunnen worden geschapen.

Een bonte verscheidenheid van wandeljaponnen, korte en lange mantels, complets met bolero, pelerine of mantel, origineel gedragen zijden sjaals, effen manteltjes over bontkleurige japonnen of imprimé mantels over 'n effen japon, trok aan de bewonderende oogen der voor dit feest van sport en mode samengestroomde menigte voorbij. En wie hier snuffelen kwam naar iets nieuws, heeft er zeker wel iets van haar gading bij gevonden. Zelfs de foto's ervan geven ons al een levendigen indruk van wat er werd gedemonstreerd aan nieuwe japonnen en mantels met bijbehorende hoeden, handschoenen en tassen.

Ook de heerenmode wordt niet vergeten bij een gelegenheid als deze. Een onzer foto's vertoont een groep van twee naar de nieuwste mode voor de renbaan gekleede heeren met een elegante dame.

PAULA DEROSE.

De gehaakte Lampekap

Het schijnt, dat ik bij de beschrijving der gehaakte lampekap, in ons nummer van 6 Mei, voor sommige dames nog niet duidelijk genoeg ben geweest. Ik zal dus enkele vragen daaromtrent hieronder even beantwoorden.

18de toer: telkens 7 stokjes, waarna 4 gaatjes van 3 stokjes en 4 maal 2 losse st., beteekent: 7 stokjes, 2 losse st., 1 stokje, 2 losse, 1 stokje, 2 losse, 1 stokje, 2 losse, en dan weer 7 stokjes, enz.

Alle gaatjes bestaan uit 2 losse st. tusschen stokjes: 5 gaatjes beteekent dus 5 maal: 2 losse, 1 stokje.

23ste toer: men begint met dezen toer waar men gebleven is bij den vorigen toer, zorgt er echter voor dat de 13 stokjes telkens precies boven den gaatjesdriehoek van de vorige kleur komen. Dit wijst zich vanzelf aan.

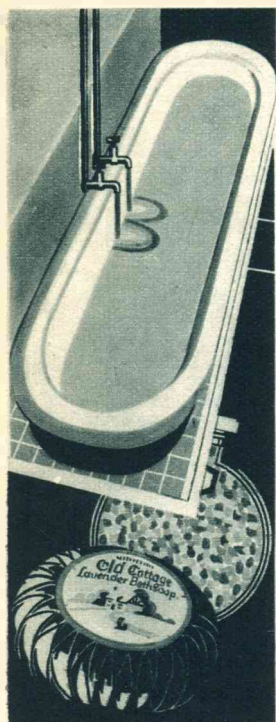
Bij het haken zal men ondervinden, dat het werkje heel gemakkelijk is, vooral daar men ook nog de foto van het kapje erbij heeft om te vergelijken.

THÉRÈSE.

Eenige der mannequins, die de nieuwste toiletten demonstreerden voor lente en zomer.

LIKDOORNS
zijn pijnlijk. Bevrijdt U-
zelf van pijn en ongemak.
Gebruikt
"GETS-IT"

Het genot van een bad

wordt verhoogd, wanneer U in het badwater een weinig Old Cottage Badcrisallen doet en Old Cottage Badzeep gebruikt. Deze volkomen zuivere badzeep geeft een overvloedig schuim, dat diep in de poriën dringt en een sterk reinigend vermogen heeft. Het lichaam wordt lenig en heerlijk verfrist, de huid soepel en geurend naar het deccente parfum, door de oude Engelsche aristocratie met groote voorliefde gebruikt en bij de moderne vrouw van thans geliefd omdat het haar charme verhoogt.

IMPORTEURS:
RICHARD WERNEKINCK & CO.
HUDESTRAAT 9, AMSTERDAM-C

GROSSMITH'S

Old Cottage

VERHEUL & CO

Lavender Badzeep en Lau. Badzout

HARDLIJVIGHEID

al sedert 20 jaar verdreven.

Een jong geleerde les.

Niemand kan meer ondervinding van hardlijvigheid hebben dan deze man. Zijn methode om het euvel te verhelpen zou zeker iedereen helpen die aan een soortgelijke kwaal leed.

„Ik ben nu bijna 49 jaar en gebruik Kruschen Salts reeds vele jaren. Als jongen en jongeman leed ik vaak hevige pijn door hardlijvigheid. Soms werd dit een beetje verlicht door een speciale pil, samengesteld volgens een speciaal recept, maar die had dikwijls een verzwakkende uitwerking. Op iemand's aanraden probeerde ik een flacon Kruschen en sindsdien — dat is nu wel een twintig jaar geleden — heb ik nooit iets anders gebruikt. Mijn dagelijksche dosis neem ik 's morgens om kwart voor acht op een glas warm water.“

E. A. D.

De zes zouten in Kruschen Salts

zijn het recept van de natuur zelf om de afvoerorganen goed te laten werken — om elken dag zachtjes maar zeker, alle vergiftige afvalstoffen te verwijderen. Begin morgen met „de kleine, dagelijksche dosis“ Kruschen en zet daarmee den eersten stap op den breeden weg der volmaakte gezondheid.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp. N.V. Rowntree Handels Mij.
Heerengracht 209, Amsterdam-C.

BEKROOND IN ONZE
PRIJSVRAAG!

- Dat is nu 'n jumper, waar iedereen bewonderend naar zal kijken! 'n Origineele jumper: in wit en lichtblauw, - 'n nieuwe steekverbinding, - en uit heerlijksoepele Everlasting gebreid. Kosten: 2 knot Everlasting: . . . 68 cent!

Maak deze jumper zelf! 'n Volledige werkbeschrijving met reproductie in origineele kleuren krijgt U gratis thuis, na toezending van 5 Everlasting-etiketten aan de Reclameafdeeling der Everlastingfabrieken, Heeze (N.-B.)

BON

Aan de Reclameafd. A 1 EVERLASTING-Fabrieken, Heeze (N.-B.)
Hierbij 5 Everlasting-etiketten. Wilt U mij de volledige werkbeschrijving met reproductie in origineele kleuren zenden van Uw bekroonde jumper?

Naam Adres

per knot
van 100 gram

34 ct.

EVERLASTING

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

Adverteeren doet verkoopen!

Schoonheidsontwaken.

Zooals de milde stralen der voorjaarszon een bloesem van schoonheid aan boom en struik tooveren, wekt het dagelijksch gebruik van „Zij“-Crème een nieuwe lente in uw huid.
In prijzen van 20—30—45 en 75 cent.

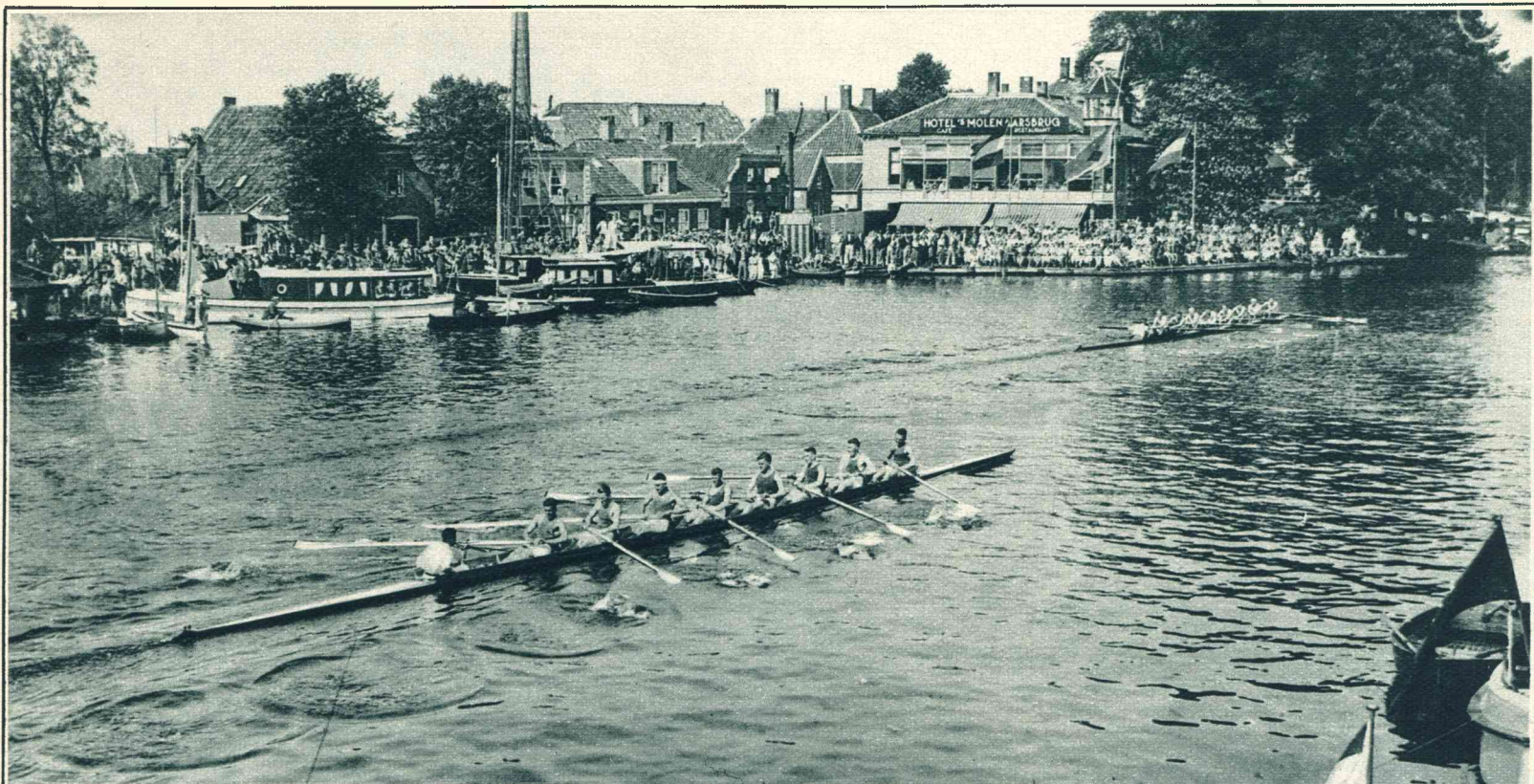
ERASMIC Tandzeep
VOOR PARELWITTE TANDEN

FABRIKAAT ERASMIC
COMPANY LTD.
LONDON

IMPORTEURS
FIRMA B. MEINDERSMA
DEN HAAG.

K. E. S. D. 321-0259A

Motorsnelheidswedstrijden op de grasbaan te Alkmaar. De seniorklasse in actie. Van l.n.r.: v. d. Pluym (Norton), daarnaast G. J. v. Dijk op Lady.

SPORT VAN ZONDAG

Nog een paar belangrijke voetbalzondagen en het seizoen zal ook voor de hoofdstad tot het verleden behoren. Dank zij Ajax en de verschillende lager geplaatste clubs, welke bij promotie of degradatie betrokken waren, hebben we trouwens onze portie wel gehad.

De resterende wedstrijd van het toernooi om het Nederlandsche kampioenschap is nog heel belangrijk. Door de eclatante overwinning, welke de Rotterdammers Zondag j.l. op Philips behaalden, moet Ajax nu beslist van Enschede winnen om zich in het bezit van den titel te stellen. Oogen-schijnlijk kan dit heel goed, doch bij voetbal is

Internationale zeilwedstrijden van Hollandia op het Brasemermeer. Een fraaie foto van één der Regenboogklassers in volle actie.

De jaarlijksche roeivedstrijden van „Hollandia" te Alphen a. d. Rijn. De jonge achten in den strijd. Njord (1) tegen Argo (2), terwijl Laga uitgevallen is.

alles mogelijk en men kan er van op aan dat de Oostelijke kampioenen, ondanks het feit dat zij zelf kansloos zijn, geen poging ongedaan zullen laten om Ajax een hak te zetten. Begrijpelijk stellen zij daar een groote eer in.

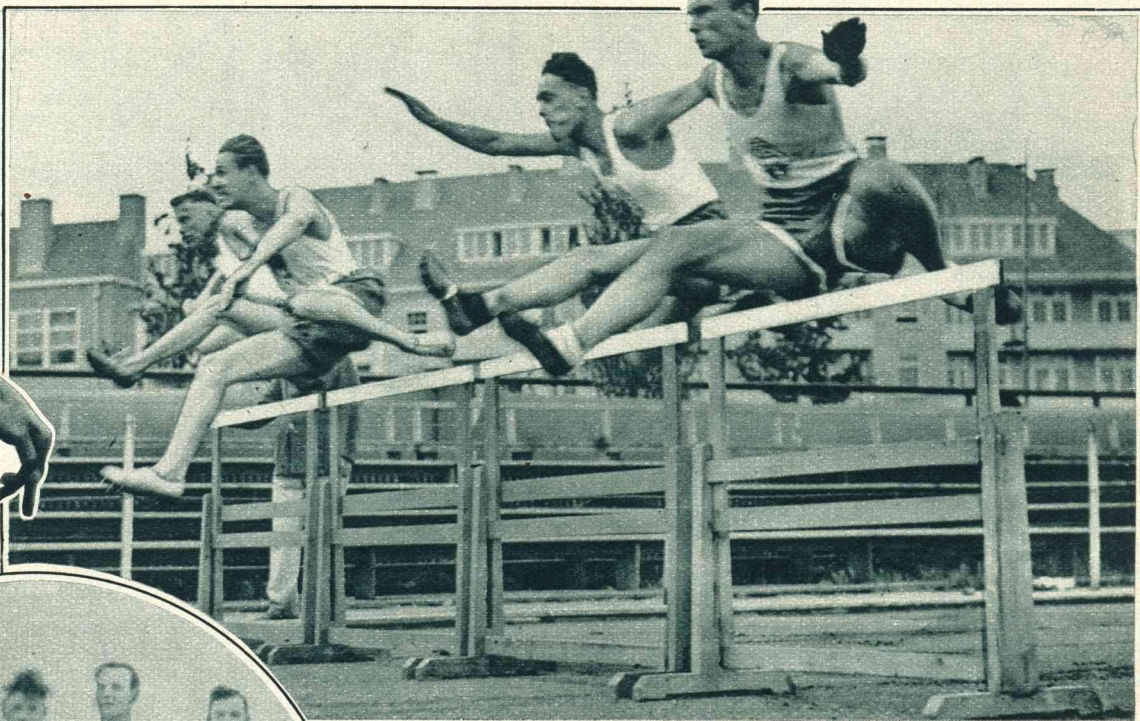
Niet onaardig zou het ten slotte zijn wanneer straks de match in het Stadion in een gelijk spel eindigde, waardoor een beslissingswedstrijd tegen Feijenoord op het programma zou komen. De eerlijkheid gebiedt er op te wijzen, dat de Rotterdammers tijdens de laatste weken bijzonder goed op dreef zijn. Ajax verloor en won een keer van Feijenoord, zoodat een beslissende kamp voor laatstgenoemde ploeg niet geheel onverdiend zou zijn. Misschien komt het nog zoo ver.

Korfbalkampioenen! Het eerste twaalfstal van de A. K. „Sparta," kampioen der 1e kl. A. van den A.K.B.

De atletiekwedstrijd Amsterdam-Duisburg, ter gelegenheid van de opening der Amsterdamsche sportweek. Een fraaie actiekiek tijdens den 110 M. hordenloop.

Een actiefoto van den Amsterdammer H. de Keyser, die zich Zondag in den wedstrijd Amsterdam-Duisburg 1e plaatste in de nummers Discuswerpen, en polshoog.

Voetbalnieuws uit den A. V. B. „Spreeuwen“ plaatste zich aan het hoofd der 3e kl. C. en mag na een éénjarig verblijf in den A. V. B. reeds promoveeren.

We gaan nu echter Zondag eerst het Nederlandsch Elftal nog eens aanmoedigen. Ook al voor het laatst in dit seizoen.

De Technische Commissie heeft een kleine wijziging in het team aangebracht. Mol is n.l. vervangen door den Ajacied Volkers, hetgeen in breede lagen wel voldoening zal schenken.

Mol heeft in den wedstrijd tegen Frankrijk in Parijs vrij goed

gespeeld, doch is nadien ook geen enkele maal meer op zijn Parijschen vorm kunnen komen. Tegen Ierland vonden wij den K.F.C. er den minste van het aanvallende vijftal en de mogelijkheid van een vervanging hebben wij na die ontmoeting ook reeds verondersteld. Hoe Volkers zich als linksbinnen zal weren dient te worden afgewacht. Veel geheimen zal deze plaats voor

De Nederlandsche korfbalploeg, welke Zondag j.l. te den Haag met 4-0 van de Belgen won

een rasvoetballer, als Volkers is, niet hebben. Van groot belang is het, dat Adam weer van de partij zal zijn. Zijn snelle start zal tegen Tsjecho-Slowakije misschien de gaten in de verdediging maken, waarnaar wij tegen Ierland tevergeefs hebben uitgezien. Adam's weergalooze handigheid kan voor Lagendaal de openingen veroorzaken om er zijn kanonskogels door af te vuren. Enfin, wanneer alles zoo gaat, winnen we misschien nog van de pros. Het zou een waardig besluit zijn van een uitstekend seizoen.

Min of meer tegen de verwachtingen in zal onze stadgenoot Anderiesen tenslotte toch weer de speelplaats bezetten. Eerlijk gezegd hadden wij er op gerekend, dat de Ajaxman ditmaal niet van de partij zou zijn. Intusschen hopen wij van harte, dat Anderiesen zijn beste spel zal spelen, zooals tegen de Belgen in den laatsten wedstrijd b.v. Is dit het geval, dan zal niemand het onzen spel kunnen verbeteren.

Duisburg wint den atletiekwedstrijd van Amsterdam. Een moment uit de 1500 M. hardloopen, welk nummer werd gewonnen door den Duitscher Neu. Jan Zeegers, op onze kiekvooraan, werd tweede.

DE GOUDVINK

door Alex Ericson

Jimmy Stims stond, met een verveeld gezicht en de handen in zijn zakken, te praten met den boekhouder van het „Charleston-City“-Hotel, toen de groote deuren van den ingang werden opengevoerd en een heer met welgedaan uiterlijk de hall betrad. Hij werd gevolgd door een stationskruier, die een zwaren koffer in de hall deponeerde en vervolgens een afwachter houding aannam.

De welgedane meneer trad op het loket toe en Jimmy ging bescheiden een halven meter opzij.

„Ik ben mr. Stanfield van Florida, kan ik hier voor eenige dagen een kamer krijgen?“ vroeg de vreemdeling met een eenigszins boers dialect.

„Zeker, mr. Stanfield, er zijn in dit seizoen kamers genoeg open,“ verzekerde de boekhouder haastig. Hij legde den vreemdeling een plattegrond voor en deze bepaalde zijn keus bij een kamer op de eerste verdieping. Terwijl zijn naam werd ingeschreven, wenkte mr. Stanfield den kruier tot zich.

„Hoeveel?“ vroeg hij kortaf.

„Een dollar, sir,“ gaf de man ten antwoord.

De nieuwe gast gaf hem vijf en twintig cents fooi en wendde zich toen opnieuw tot den boekhouder.

„Is er in de buurt een bank, waar ik mijn contanten kan deponeren?“ informeerde hij met gedempte stem.

„De Arkansas-bank in Bloomstreet, mr. Stanfield, maar indien u wenscht, neemt ook onze kassier waardepapieren onder berusting, ze zijn dan tevens verzekerd,“ gaf de boekhouder ten antwoord.

„Neen, dan zal ik naar de bank gaan, ik wil cheques in ruil hebben,“ besliste de vreemdeling. „Wilt u me nu mijn kamer even laten wijzen?“

Op het schellen van den boekhouder verscheen er een huisknecht, die den koffer opnam en mr. Stanfield voorging naar de lift. Zoodra zij verdwenen waren, plaatste Jimmy zich weer voor het loket en vervolgde het afgebroken gesprek. Hoewel hij het korte onderhoud van mr. Stanfield en den boekhouder schijnbaar aan zich voorbij had laten gaan, was er een vreemd licht in zijn oogen gekomen, toen de gast over het deponeren van zijn contanten sprak. Die geïnteresseerde uitdrukking was echter bijna onmiddellijk weer verdwenen en alsof hem de heele zaak niets aanging, had hij zich onverschillig afgewend. Tien minuten nadat de vreemdeling in de lift verdwenen was, brak hij het gesprek met den boekhouder af en liep langzaam en loom de trap op naar de tweede verdieping, waar hij een kamer binnentrad en zorgvuldig de deur achter zich sloot.

Op een divan lag een jonge vrouw te lezen en nu plotseling een en al leven en beweeglijkheid, bukte Jimmy zich over haar heen en kustte haar op de wang.

„Werk aan den winkel, May,“ kondigde hij met gedempte stem aan.

„Is het waar? Eindelijk...“ viel de jonge vrouw uit, zich half oprichtend uit haar lustelooze houding. Zij legde het boek naast zich neer en hernam nieuwsgierig: „Wat is het, Jimmy?“

„Vraag liever: wie is het?“ verbeterde Jimmy en fluisterend, met een schittering in zijn blik, vervolgde hij: „Een nieuwe gast, mr. Stanfield, uit de provincie. Wat hij hier komt doen weet ik niet, maar 't is een goudvink. Je weet, dat ik gevoel heb voor dergelijke lui. 'n Goudvink zeg ik je! Een monsterachtig zware, gouden horlogeketting op zijn vest en een dikke portefeuille met banknoten,“ besloot hij, zich voldaan in de handen wrijvend.

„Hoe weet je dat?“ informeerde de vrouw haastig.

„Ssst, hij vroeg het adres van een bank om zijn contanten te deponeren. Hij wil er cheques voor in ruil hebben en voor honderd of duizend dollars geef je je zooveel moeite niet.“

„Je hebt gelijk,“ gaf de jongevrouw hoofdknikkend toe en nieuwsgierig hernam ze: „Wat ben je van plan, Jimmy?“

„Ik zal hem verlossen van zijn dollars, May, niet vandaag, maar morgen. Voor heden is de bank al gesloten, dus hij moet wel wachten. Ik ben van plan, hem morgen vroeg op te wachten en te volgen, onderweg doet zich wel een gelegenheid voor om hem te rollen. Bloomsquare is tamelijk druk in den morgen en krijg ik geen gelegenheid, dan maak ik er een.“

„Het plannetje is goed,“ gaf May toe, „en gevaar is er bijna niet aan verbonden. Een provinciaal...“

„Juist een man waar we op hebben gewacht: een goudvink!“ viel Jimmy haar enthousiast in de rede. „We zullen er voorloopig mee uit de zorg zijn, May. Het begon anders te pijnigen: in twee maanden tijds niet meer dan 'n duizend dollars verdiend. Zie je nu wel, dat het geen kwaad idee van me was om hier te gaan wonen? Hier krijg je de mooiste

tips: een hotel waar gewoonlijk buitenlui komen. Jammer dat...“

„Ga door: jammer dat...“ drong May aan, toen Jimmy aarzelend zweeg.

„Ik bedoel dat het jammer is, dat we nu zullen moeten verkassen,“ vulde Jimmy aan. „De man heeft me gezien, morgen zal hij me herkennen en als hij bemerkt dat hij gerold is, zal hij spektakel maken en de politie op me afsturen. We zullen een afspraak maken: als ik morgenvroeg wegga, pak jij onzen koffer. Je betaalt de rekening en laat je ontvallen, dat we naar Atlanta vertrekken. Je gaat met den huisknecht mee naar het station en als hij weg is geef je de bagage aan voor Washington. Dan wacht je tot ik kom.“

„En dan?“ vroeg May, met een ondoorgrondelijk licht in haar oogen.

„Dan gaan we ook naar Washington. Ik heb er langen tijd naar verlangd daar eens te werken, de stad is overbevolkt met vreemdelingen, die den President willen zien. Heb je 't nu begrepen, ik mr. Stanfield, jij naar het station!“

Het Yellowstone National Park in Noord-Amerika is een der merkwaardigste natuurreservaten ter wereld. Men vindt er o.a. de beroemde heete springbron, bekend onder den naam van Old Faithful. Elke 65 minuten stoot zij gedurende 4½ minuut een kokende waterzuil de lucht in van 27 tot 40 meter hoogte.

Ofschoon minder bekend dan de Old Faithful, is ook de Grand Geyser, eveneens in het Yellowstone National Park, een der machtigste heete springbronnen. Om de twaalf uren spuit zij gedurende een kwartier haar heetwaterkolom de ruimte in, ter hoogte van ongeveer zestig meter.

„Ja, ik weet het wel, Jimmy, de oude truc, het kan niet misloopen,” verzekerde de jonge vrouw en Jimmy toeknikkend, greep zij weer naar haar boek.

Jimmy Stims, „luckie Jim”, zooals men hem in de misdadigerswereld van Charleston noemde, stond den anderen morgen reeds vroeg op den hoek van de 7-th street. Voor hij „Charleston-City” verliet, had hij May nog eens duidelijk voorgehouden wat zij te doen had en haar op het hart gedrukt, niet van het programma af te wijken. Hij had haar achtergelaten bij een gepakten koffer en terwijl ze gereed stond te gaan ontbijten en overtuigd van het succes van hun onderneming, was Jimmy heengegaan.

Nu stond hij te wachten op de „Goudvink”. Jim had zich zoo geplaatst, dat hij den uitgang van „Charleston-City” in het oog kon houden en zich onmiddellijk verbergen kon als iemand het hotel verliet. Rustig, loom en verzekerd van zijn prooi, stond hij tegen een lantaarnpaal geleund en zich verdiepend in berekeningen, stelde hij zich een vangst voor, die hem voor minstens eenige maanden van alle zorg ontheffen zou.

Jimmy had zoo'n vangst noodig, hij zat erom verlegen als om brood. May was ongenaakbaar en onhebbelijk, als er geen geld was om uit te geven en voor niets was Jim zoo gevoelig en bevreesd als voor May's koelheid en toorn. Daarom zegende hij het oogenblik, waarop mr. Stanfield in zijn leven verschenen was en in het diepst van zijn hart voelde hij iets als dankbaarheid voor den man, dien hij op het punt stond te berooven.

Langer dan een uur stond „luckie Jim” tegen den lantaarnpaal geleund, toen hij plotseling den

„Goudvink” het hotel zag verlaten. De man keek links en rechts en liep toen de 7-th street uit in de richting van Jimmy, den naasten weg naar Bloomstreet. „Luckie Jim” had zich reeds teruggetrokken in een portiek, kalm afwachter, welke kansen de ander hem bieden zou om zijn slag te slaan.

Hij zag den „Goudvink” den hoek omkomen en de straat inwandelen en zoo gauw hij de portiek was gepasseerd, kwam Jimmy te voorschijn. Met de handen in zijn zakken ging hij den ander na, zijn blik naar den grond gericht en toch zijn prooi niet uit het oog verliezend. Jim had er zich op voorbereid, dat hij 'n gelegenheid om den ander te berooven zou moeten scheppen, en zelfs had hij zich reeds een plan gevormd om zoo noodig een volksoploop rond den buitenman samen te trekken, maar spoedig bleek zoowel het een als het ander overbodig te zijn. Op den hoek van de straat bleef de welgedane provinciaal besluiteloos staan en keek hulpzoekend om zich heen. Jimmy naderde hem loom, onverschillig en met een verloren blik in de verte.

„Kunt u mij misschien den weg ook wijzen naar Bloomstreet?” sprak mr. Stanfield hem aan.

„Naar Bloomstreet?” vroeg „luckie Jim”, quasi-opschrikkend uit zijn gepeins. Hij wierp den vreemdeling een verrasten blik toe en antwoordde beleefd:

„Als u mij vergezellen wilt, komt u er vanzelf. ik moet Bloomstreet passeeren op mijn weg. Als ik me niet vergis, komt u me bekend...”

„Ja, ja,” viel mr. Stanfield haastig in met hartelijke stem, „we kennen elkaar, we kennen elkaar. U logeert, evenals ik, in Charleston-City, gisteren heb ik u daar tenminste aangetroffen. Ik herkende u direct, toen ik u zag en daarom.... hm, ik vraag

liever den weg aan een vertrouwde dan aan een volslagen vreemde in dezen tijd.”

„U heeft gelijk, men kan in een vreemde stad niet te voorzichtig zijn,” stemde Jimmy beleefd in en doorlopend vervolgde hij: „Gaaf u maar mee, binnen tien minuten is u waar u zijn moet, mr. Stanfield.”

Terwijl zij voortliepen, kwam er een triomfante-lijk licht in Jimmy's blik. „De Goudvink” had zichzelf zonder eenigen argwaan of moeite aan hem overgeleverd en hij twijfelde er niet meer aan, of het zou hem gelukken zijn vangst kaal te plukken. Een gesprek aanknopen over het weer en over het groote-stadsleven, sloeg Jim de richting in van Newgate-markt waar in den morgen een massa menschen verzameld waren. De vreemdeling liet zich gewillig leiden en weldra bevonden zij zich temidden van een woelige drukte, waarin zij zich slechts met moeite bewegen konden.

Hier zag „luckie Jim” plotseling zijn kans schoon. Met opzet had hij mr. Stanfield naar een punt geleid, waar de menschenstroom zich in drie richtingen kruiste en terwijl zij van voor en van achter en van opzij werden opgedrongen, stak Jimmy zijn geoefende vingers in diens binnenzak en haalde er een dikke portefeuille uit, die hij haastig en ongemerkt wegstopte. Toen maakte hij met beide ellebogen ruim baan en wenkte den vreemdeling hem te volgen.

Hijgend en puffend kwam mr. Stanfield uit de drukte vandaan.

„Phoe,” viel hij uit, „in de stad is het ook niet alles.”

„Neen, in de stad is het ook niet alles,” echode Jimmy met een grijs. Hij liep nog eenige passen voort tot aan den hoek van een straat en stilstaande hernam hij: „De eerste straat aan uw rechterhand is Bloomstreet, mr. Stanfield. Ik moet rechtuit, denkt u de straat te kunnen vinden?”

„Maar natuurlijk, de eerste rechts, natuurlijk, ik dank u zeer,” antwoordde mr. Stanfield.

„Tot uw dienst,” verklaarde Jimmy en beleefd zijn hoed afnemend, besloot hij: „goedendag, mr. Stanfield, tot genoegen.”

„Tot genoegen,” antwoordde de vreemdeling en met een hartelijk hoofdknikken sloeg hij de straat in.

Jimmy ging verder, nu niet langer loom en onverschillig, maar koortsachtig gehaast. Hij ging naar het station en in de vestibule gekomen nam hij, voor hij een ticket kocht, de geroofde portefeuille uit zijn zak. Met brandenden blik en bevende vingers sloeg hij haar open en haalde den inhoud te voorschijn. Plotseling ontsnapte hem een onderdrukte kreet: de portefeuille was gevuld met krantenpapier en zij bevatte zelfs de waarde van een enkel dollarbiljet niet. Met een verdwaasde uitdrukking in zijn oogen liet Jimmy de kranten vallen en onderwierp de portefeuille aan een hernieuwd onderzoek. In een der zijvakjes ontdekte hij een brief en gedachteloos, verslagen als hij zich voelde, vouwde hij het schrijven open.

Plotseling kwam er belangstelling in zijn blik en met open mond van verrassing begon hij te lezen.

„Meneer de inspecteur! Het verveelt me bij Jimmy, hij is niet in staat behoorlijk voor me te zorgen. Als u hem op heeterdaad wilt betrappen, neem dan uw intrek in „Charleston-City”, geef u uit voor een provinciaal en laat op een of andere manier doorschemeren, dat u veel contant geld bij u hebt. Jimmy zelf zal dan wel voor de rest zorgen. Ik voeg hier nog bij, dat „luckie Jim” gezocht wordt door de politie van Denver, Memphis, St. Louis en Albany, waar hij zich overal aan zakkenrollen schuldig heeft gemaakt. Achtend, May X.”

Jimmy werd bleek als een doode en machteloos liet hij de armen vallen. Tegelijk voelde hij zich op de schouders getikt. Zich omwendend staarde hij recht in de koele oogen van den welgedanen mr. Stanfield.

„De Goudvink!” stamelde Jimmy met een krankzinnige uitdrukking in zijn blik.

„De Goudvink!” bevestigde inspecteur Loock en Jimmy bij den arm nemend vervolgde hij: „Buiten wacht een taxi, we zullen het ritje samen maken, Jim....”

Slechts langzamerhand scheen „luckie Jim” tot het begrip te kunnen komen van wat hem te wachten stond en diep het hoofd buigend, bracht hij eindelijk met doffe stem uit: „Ja, samen, wij samen....”

En willoos, gebroken, liet hij zich weggeleiden....

BOSCHPARTIJ

Waterpartij in het Spandersmoud bij Hilversum.

Lente in Groenendaal bij Heemstede.

Nog een fraaie kiek van het landgoed Groenendaal, dat voor publieke wandeling open is.

Stille hoek aan een der vijvers in 't Spandersmoud.

Romantiek in het raam van den modernen tijd.

de GOUDEN VONDELING

door Sinclair Murray

Hij sprak op een toon, die geen enkele vrouw in het onzekere laat, doch ze gaf niet het minste teken dat ze hem begreep.

„Ik spreek in vollen ernst, Berwick.”

„Waarom trouw je niet met Dolf?”

Ze kon het hem niet zeggen. Ze hunkerde naar een beetje liefde, doch kon, in de afhankelijke omstandigheden, waarin ze thans verkeerde, onmogelijk met Dolf trouwen.

„Berwick,” zei ze wanhopig, „ik kan het je niet zeggen. Vraag dus niets meer; je zou mijn toestand nog verergeren.”

„Eva,” zei hij langzaam, „houd je misschien een klein beetje van mij?”

Ze wist precies, wat hij nu zou vragen.

„Ik vind je wel aardig, Berwick. Maar er is nog een groot verschil tusschen iemand aardig vinden en iemand liefhebben. Kun je dat begrijpen?”

„Dan zou ik je willen vragen,” hernam hij ernstig, „wat je de eerste twee maanden van plan bent te doen. Blijf je bij de familie Martin?”

„Neen.... neen.... dat kan ik onmogelijk.”

„Maar je bent toch vrij, nietwaar?”

„Als een vogeltje in de lucht.”

„Eva, zou je... zou je onmiddellijk met mij willen trouwen en naar Italië vertrekken?”

Nu was het er uit. Ze wist, dat Berwick goed voor haar zou zorgen. Ze wist, dat ze de familie Martin een groot verdriet zou doen en dat Dolf half gek van smart zou worden. Misschien zou hij haar vergeten en over een paar maanden met een ander meisje trouwen. Aan Hugh Purdey dacht ze nauwelijks. Maar ze wist ook, dat ze het hart zou breken van haar ouden pleegvader, als deze vernam, dat zijn kleine lieveling een zoo onbesuisd huwelijk was aangegaan met een man, die aan niets anders dacht dan aan zijn mooie costuums en zijn jachtpaarden.

En zij zelf? Wat kwam het er eigenlijk op aan? Ze zou haar droom van geluk begraven in een deftige, misschien weelderige omgeving. Misschien zou ze er aan wennen; misschien ook niet.

„Berwick,” zei ze, „je weet, dat ik je niet lief heb.”

„Ik weet het,” antwoordde hij kalm.

„Dan zal ik je aan het einde der week mijn besluit mededeelen.”

XXIII. DE AMATEUR-DETECTIVES

Dolf Hudson liep juist Bond Street door, toen iemand hem op den schouder tikte en hij zijn vriend Lynch, bijgenaamd het Jochie, voor zich zag staan.

„Dolf,” vroeg Fred, „weet je misschien, hoeveel fotografen in Londen wonen?”

„Maak geen flauwe grappen, Fred....”

„Ik spreek in vollen ernst. De hoofdstad van het Vereenigde Koninkrijk beschikt over niet minder dan achttienhonderd drie-en-zestig portretmakers, die allen op een min of meer problematische manier aan den kost komen. Ik heb een dezer heeren ontdekt in Brook Street en noodig je uit, bij hem een kijkje te gaan nemen.”

En zonder zijn vriend eenige nadere verklaring te geven, nam hij hem mede naar het fotografisch atelier in Brook Street, waar de eigenaar hen terstond een foto liet zien.

„Dit is het portret, dat u hebt verzocht, mijnheer.”

Fred overhandigde zijn vriend de foto, doch nauwelijks had deze er een blik op geworpen, of hij uitte een kreet van verbazing: hij zag het portret van Eva.

Het was Eva en toch niet dezelfde als het meisje, dat hij lief had. De jongedame van de foto droeg kleeren, die ruim twintig jaar geleden mode waren geweest en ook haar kapsel scheen uit dien tijd te stammen.

„Goeie hemel, wie is dat?”

„Deze jongedame heette Dalton en woonde te Charing in Kent. Meer is van haar niet bekend. De man, die deze foto maakte, is inmiddels tot zijn vaders verzameld en sindsdien is de zaak tweemaal van eigenaar verwisseld. Wil je nog iets anders weten?”

„Hoe vond je deze foto?”

„Ik ben in mijn vrijen tijd amateur-detective, maar daarover spreken we een volgenden keer.”

„Weet Eva iets van deze foto?”

„Nog niet.”

„Dan stel ik voor, dat we onmiddellijk naar Kent vertrekken. Mijn auto staat in de garage van de club, zoodat we binnen tien minuten op weg kunnen zijn.”

Het vroeger door de familie Dalton bewoonde

huis zag er vrij vervallen uit. Toen de beide vrienden uit hun auto stapten en Dolf den ouderwetschen klopper op de deur liet vallen, werden zij ontvangen door een sterk bijziende dienstbode, die hen onmiddellijk in de vestibule liet.

„Is mijnheer Dalton thuis?” vroeg Fred.

„Hier woont geen mijnheer Dalton,” antwoordde de dienstbode. „Maar als u den kolonel wilt spreken....”

„Heel graag.”

Ze bracht hen naar een vestibule, waar een norsch uitzierende oude heer een pijp zat te rooken. Doch ook deze kon geen inlichtingen verstrekken over een zekere familie Dalton. Hij woonde reeds acht jaar in het huis, dat hij door zijn notaris had laten koopen; genoemde notaris was ruim drie jaar geleden gestorven.

„We treffen het niet bijzonder,” meende Fred, toen ze weer op straat stonden. „Wat zullen we nu doen?”

Dolf wilde juist antwoorden, dat hij het evenmin wist, toen de aandacht der beide jongelieden getrokken werd door een oude dame, die op een stok leunend aan den overkant der straat liep.

„Dat is Lady Bentley,” fluisterde Fred. „Misschien kan zij ons eenige inlichtingen verstrekken.”

De beide vrienden staken de straat over, groetten beleefd en daarop vertelde Fred, dat zij iemand zochten, die waarschijnlijk Dalton heette.

„Met welk doel?” vroeg de oude dame scherp.

„Het is voor een vriendin, die denkt dat ze Stevens heet, maar daarvan nog lang niet zeker is. En u zult wel begrijpen, mevrouw, dat de meeste menschen hun familienaam wenschen te kennen. Laat ik er nog bijvoegen, dat dit heerschap van plan is, met genoemde juffrouw Stevens een echtelijke verbintenis aan te gaan,” liet Fred er op volgen, terwijl hij naar zijn vriend Dolf wees.

„Aha,” riep Lady Bentley glimlachend. „En hoe komt u op de gedachte, dat de werkelijke naam van die dame Dalton is?”

„Naar aanleiding van dit portret,” antwoordde het Jochie en hij liet haar de foto zien.

Lady Bentley keek er aandachtig naar. „Het gezicht komt mij bekend voor,” gaf ze ten slotte toe. „Het lijkt sprekend op de juffrouw, die ik kort geleden op het bal van de familie Merlog zag.”

VRIJDAG 27 MEI 1932

REISVEREENIGING „DE STAD AMSTERDAM”

Kantoor : Amsterdam, N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170

No. 11

Juni, de Zomermaand, staat voor de deur. En met haar breekt de periode der vacaties, het reisseizoen aan. Jaren achtereen al is nu

Juni de mooiste maand van den Zomer

gebleken, en ook dezen keer houdt de eerste koesterende warmte, die zich reeds gevoelen deed, de schoonste beloften in voor de komende weken.

Onze Reisvereniging staat klaar om U te laten profiteeren

van den heerlijksten tijd, dien de zomer biedt.

Bedenk U niet lang: Ga met ons mee!

en wij waarborgen u, dat u straks op ieder uur van uw vacan tie met volledige, enthousiaste voldoening zult kunnen terugzien. Of uw beurs ruim is of bescheiden : u vindt in onze programma's minstens één reis die

Juist iets voor U

kan heeten. Oordeel eens naar de reizen, die wij opstelden voor de eerste twee weken der Junimaand :

Juni de Zomermaand

Het meest romanti-
sche plekje van den
Rijn : de Loreley.

Bladzide programma- boekje	Reis- nummer	Vertrek- datum	DOEL DER REIS	Aantal dagen	Aanvangspunt	Eindpunt	Klasse trein	Auto Boot	REISSOM		
									Auto Boot	2e Klasse trein	3e Klasse trein
31	15	6 Juni	Ardennen en omgeving	6	R'dam	R'dam	3e	Auto	55	—	—
116	151	6 Juni	Centraal Zwitserland	8	Utrecht	R'dam	3e	—	—	101	—
121	162	6 Juni	Lugano en Ital. Meren	9	Utrecht	R'dam	3e	—	—	125	—
39	82	11 Juni	Brussel en omgeving	4	R'dam	R'dam	2-3e	—	—	29 50	—
50	81	11 Juni	Schwarzwald Freiburg	7	Utrecht	Nijmegen	3e	—	—	72 50	—
60	952	11 Juni	Bad Neuenahr en Eifel	4	Utrecht	Zevenaar	3e	—	—	50	—
31	16	13 Juni	Ardennen en omgeving	6	R'dam	R'dam	3e	Auto	55	—	—
42	55	13 Juni	Rijn-Eifel-Taunus	6	Utrecht	Utrecht	3e	Auto	68	—	—
49	74	13 Juni	Weserbergland-Vlothe	6	Utrecht	Utrecht	3e	—	—	47 50	—
71	215	13 Juni	Rüdesheim en Rijn	7	Utrecht	Nijmegen	3e	—	—	67 50	—
81	1152	17 Juni	Parijs en Versailles	5	R'dam	R'dam	3e	—	—	55	—
121	163	17 Juni	Lugano en Ital. meren	9	Utrecht	R'dam	3e	—	—	125	—
44	67	18 Juni	Bad Ems en Taunus	7	Utrecht	Utrecht	3e	—	—	82 50	—
57	92	18 Juni	Heidelberg-Stuttgart	7	Utrecht	Utrecht	3e	—	—	95	—
23	195	18 Juni	Valkenburg-Luik-Spa	5	Utrecht	Utrecht	3e	Auto	42 5	—	—
84	117	18 Juni	Parijs, Versailles, etc.	6	R'dam	R'dam	3e	Auto	77 5	—	—
31	17	20 Juni	Ardennen en omgeving	6	R'dam	R'dam	3e	Auto	55	—	—
85	134	20 Juni	Parijs, Genève, Chamonix	9	R'dam	Nijmegen	3e	—	—	125	—
116	152	20 Juni	Zwitserland-Meiringen	8	Utrecht	R'dam	3e	—	—	101	—

Onze Eigen Reisvereniging be- spaart u op de eerste plaats:

DE WINST, welke een reisbureau, of DE CONTRIBUTIE, welke een reisvereniging behoeven om te kunnen floreeren : personeel en ad- ministratie betalen wij voor u, en u bent automatisch lid onzer reisvereniging, zonder eenige contributie, zoolang u abonne bent van ons weekblad.

Schooner, een vriende-
lijk plaatsje op een der
Lofoden-eilanden aan de
Westkust van Noorwegen.

BUITENGEWOON POPULAIRE REIS NAAR NOORWEGEN

Aanvangs- en eindpunt : Rotterdam. Duur 12 dagen
Prijs 1e Kl. boot en 3e Kl. trein f 180.—
Prijs 2e Kl. boot en 3e Kl. trein „ 137.50
Minimum deelname : 25 Personen.
Reis Z. V WOENSDAG 22 JUNI — Reis Z. VI WOENSDAG 6 JULI —
Reis Z. VII WOENSDAG 20 JULI — Reis Z. VIII WOENSDAG 17 AUG.
1e Dag. Vertrek per boot van Rotterdam des avonds 19 uur. Diner aan boord ge-
durende de vaart over den Nieuwen Waterweg.
2e Dag. Aan boord.
3e Dag. Aankomst te Stavanger des morgens vroeg. Kort bezoek aan het aardige
oude stadje. Vervolgens per boot langs de Noorsche Kust naar Bergen, waar aan-
komst des namiddags of 's avonds. Wandeling door Bergen.
4e Dag. Vertrek naar Trengereid en vervolgens prachtige autotocht over de ber-
gen en door de beroemde Tokokloof naar Nordheimsund. Daarna per boot over
de Hardangerfjord naar Ulvik.
5e Dag. Verblijf te Ulvik, van hieruit diverse uitstapjes.
6e Dag. Verblijf te Ulvik, van hieruit diverse uitstapjes.
7e Dag. Prachtige autotocht, met schitterend uitzicht over de Ulvikfjord, vervol-
gens langs het Stokkemeer en het Espelandsmeer alsmede Espelandswaterval naar
Voss. Onderweg de Skjervekloof met prachtige Skjervevaterval. Daarna door een
bosch- en merenrijk district naar Stalheim.
8e dag. Wandeling langs de Sivlevaterval en de Stalheimswaterval naar het Naerödal.
9e dag. Oponthoud te Stalheim voor het maken van een bergtocht.
10e dag. Per auto naar Voss en vervolgens per trein naar Bergen. Des avonds ver-
trek per boot naar Stavanger.
11e dag. Vertrek per boot naar Rotterdam.
12e dag. Des avonds aankomst te Rotterdam.
Uitgebreid programma wordt gaarne op aanvraag verstrekt.
Aan het bureau van ons weekblad is tegen f 0.10 (franco per post f 0.18) een
VOLLEDIG PROGRAMMABOEKJE
te verkrijgen, dat behalve de nauwkeurige programma's van alle reizen, welke wij dezen
zomer uitschrijven, tevens uitvoerige aanwijzingen, wenken en inlichtingen bevat,
die voor het reizend publiek van belang zijn : buitenlandsche posttarieven, geldkoer-
sen, douane-bepalingen, pas-voorschriften enz. enz. Een onmisbare gids !

Onze Eigen Reisvereniging bespaart u:

TIJD door haar alomvattende be-
moelingen en volledige voorbe-
reiding van elke reis.

GELD door de belangrijke kortin-
gen en faciliteiten, welke wij
geheel aan onze lezers ten goede
laten komen.

MOEITE door hare perfecte orga-
nisatie en geroutineerde leiding.

ONGEMAK door hare relaties
met comfortabele hotels en haar
waarborg van overvloedige, aan
Hollandschen smaak en gewoon-
ten beantwoordende maaltijden.

TELEURSTELLING door de
jarenlange ervaring van hare
leiders.

Onze
Eigen
Reisvereniging
waarborgt u

DUBBEL
GENOT
tegen
halve kosten

UITSTAPJES DOOR ONS EIGEN MOOIE LAND

Naar Arnhem.
Vertrek van N. Z. Voorburgwal 262, Zondagmorgen (bij
voldoende deelname) 8 uur, via Utrecht, De Bilt (verpoozing),
Driebergen, Doorn, Leersum, Amerongen, Wageningen, (be-
zichtiging uitzichttoeren à 10 ct. per persoon), Arnhem, Velp
(lunch), bezoek aan Rozendaal en het landgoed. Bezoek aan
Amersfoort (verpoozing), Soestdijk, Laren naar Amsterdam.
Thuiskomst ongeveer 18.30.
Prijs f 4.— per persoon. (Lunch voor eigen rekening).
Vertrekdata : 19 Juni ; 10 Juli ; 31 Juli ; 14 Augustus ; 28
Augustus ; 4 September.

Naar Arnhem en Nijmegen.
Vertrek van het Centraal Station, Zondagmorgen (bij vol-
doende deelname) 7.30 via Utrecht, De Bilt (verpoozing),
Leersum, Amerongen, Wageningen (beachtiging uitzichttoeren
à 10 ct. per persoon), Arnhem, Velp (lunch), Nijmegen (bezoek
Valkhof, Mooi Nederland, Berg en Dal, Duivelsberg). Ver-
volgens terug naar Amsterdam via Arnhem, Ede (verpoozing),
Renswoude, Woudenberg, Amersfoort, Soestdijk, Laren,
Amsterdam. Thuiskomst ongeveer 18.30.
Prijs f 4.75 per persoon. (Lunch voor eigen rekening).
Vertrekdata : Zondag 5 Juni ; 26 Juni ; 17 Juli ; 7 Augustus ;
21 Augustus ; 11 September.

Naar de Pyramide van Austerlitz en het Gooi.
Vertrek van het Centraal Station, Zondagmorgen (bij vol-
doende deelname) 10 uur, via Vreeland, Utrecht, De Bilt
(verpoozing), Soesterberg, langs het vliegveld, Oud-Leusden,
Pyramide van Austerlitz, lunch. In den namiddag via Wouden-
berg, Amersfoort, Soest, Laren, Naarden naar Amsterdam.
Thuiskomst ongeveer 18.30.
Prijs f 4.— per persoon. (Lunch voor eigen rekening).
Vertrekdata : Zondag 12 Juni ; 3 Juli ; 24 Juli ; 21 Augustus.
Voor deze autotochten behoeft u zich slechts aan te melden
bij de Administratie van „De Stad Amsterdam,” N.Z. Voor-
burgwal 262, Amsterdam. Telefoon 33170.

„Stelt u persoonlijk belang in de zaak?” vroeg Dolf.

„Ja, en ik kan u tevens mededeelen, dat een familie Dalton in het huis naast het mijne heeft gewoond.”

„Groote goedheid!” riep Dolf. „Heb je het gehoord, Fred?”

„Klets niet, Dolf, en laat mevrouw verder vertellen.”

„Het was in 1908 en ik geloof, dat er toen heel vreemde dingen gebeurden.” Ze zweeg plotseling. „Heeren,” zei ze, na even overlegd te hebben, „het is juist koffietijd. Ik stel dus voor, dat u met mij naar huis gaat, waar we de zaak op ons gemak kunnen bespreken. Ik ben er van overtuigd, dat ik u interessant nieuws kan vertellen.”

XXIV. HET BEGIN VAN DEN GROOTEN STRIJD

Beneden is een zekere mijnheer Purdey, die u wenscht te spreken, juffrouw.”

Het dienstmeisje zei het op haar gewone vriendelijke manier en wist niet, welke uitwerking deze woorden teweeg brachten op Eva.

De pleegdochter van den ouden Stevens had een moeilijken nacht achter zich: ze had aan haar verleden gedacht en nog meer aan haar toekomst. Het stond voor haar vast, dat ze in de gegeven omstandigheden onmogelijk met Dolf Hudson kon trouwen. Indien de waarheid over haar afkomst eens aan het licht kwam, zou Dolf haar natuurlijk niet verstooten, doch zij zou het toch erg onaangenaam voor hem vinden.

John Berwick? Ze wist, dat hij van haar hield en dat hij zich niet het minst aan het oordeel der wereld stoorde. Maar kon zij in het huwelijk treden met een man, voor wien ze hoogstens een weinig sympathie koesterde? Was dat geen bedrog?

En nu kwam Hugh Purdey. Hugh bezat weinig of geen geld en aan zijn zijde stond een leven van armoede haar te wachten. Doch dit zou minder erg zijn, indien ze hem niet zoo vreeselijk ruw en onbehouden vond. Het viel haar moeilijk, nu reeds een besluit te nemen, doch in ieder geval nam ze zich voor, dat zowel Berwick als Purdey tot het einde der week op haar antwoord moesten wachten.

Uiterlijk volmaakt kalm en met het telegram van Stevens in haar zak, ging ze naar beneden. Ze vond Hugh bij het venster in den salon en gaf hem met een vriendelijk knikje de hand.

Hij keek haar verbaasd aan. Dat was niet meer dezelfde Eva van Stevens' Hoop; de keurig gekleede jongedame, die thans tegenover hem stond, verschilde in alle opzichten van het meisje uit de Rocky Mountains, wier liefde hem zooveel waard was, dat hij er zelfs een misdaad voor had gedaan. Doch dit verschil bestond slechts in haar kleeding; haar heerlijke gestalte, haar zeldzaam schoon gelaat en haar gouden lokken waren nog dezelfde van vroeger.

„Wanneer heb je Stevens' Hoop verlaten, Hugh?” luidde haar eerste vraag.

„Twee weken geleden. Ik vertrok onmiddellijk naar New York en nam de eerste de beste boot, die naar Engeland ging.”

„Hoe was vader, toen je hem verliet?”

„Gezond en wel. Hij is nu hard aan het werk.”

„Hugh,” vroeg ze langzaam, „was Danks in de mijn, toen je het kamp verliet?”

„Ja.”

„Dan heb je zeker nog niet gehoord, wat er in de mijn is voorgevallen!”

„Wat bedoel je, Eva?”

Bijna fluisterend waren deze woorden over zijn lippen gekomen. Zou de waarheid haar reeds bekend zijn? Maar neen, dat was onmogelijk! Indien ze alles wist, zou ze hem niet ontvangen hebben; daarvoor kende hij haar te goed.

„Er is slecht nieuws van Stevens' Hoop,” zei ze. „Alles is verkeerd gelopen. Was jij in de mijn, toen de ingenieur monsters voor het onderzoek verzamelde?”

„Ja.” Zijn zenuwen waren tot het uiterste gespannen.

„En zag je toen niets bijzonders?”

„Neen.”

„Waar werden de monsters onderzocht?”

„In het laboratorium te Vancouver.”

„Zoo. Welnu, dit telegram heb ik eergisteren van vader ontvangen. Lees het maar.” Ze overhandigde hem het telegram.

Hij las het en onwillekeurig ontsnapte hem een

zucht van verlichting. Slechts een gedeelte van de waarheid was aan het licht gekomen. Zeer waarschijnlijk had Danks uit de school geklapt, maar nog niet alles gezegd. Leefde Danks nog? Het zou hem heel wat waard zijn, indien hij op dit punt zekerheid kon krijgen.

„Goede hemel,” mompelde hij. „Wie had zooiets kunnen vermoeden.”

Eva schudde het hoofd.

„Het kwam als een donderslag bij helderen hemel. Toen het eerste telegram van den ingenieur kwam, was ik zoo blij voor jou en voor vader en ik stelde me voor hoe gelukkig jullie zouden zijn, toen ik het goede nieuws naar Stevens' Hoop telegrafeerde. Was jij toen in het kamp?”

„Ja. Het was een groote dag voor ons en het rapport leek ons te mooi om waar te zijn.”

„Dachten jullie er ook zoo over?” vroeg ze en weinig verbaasd.

„Ja. Maar ten slotte zagen we in, dat we te gering over de mijn hadden gedacht. Ik herinner me niet, wat Danks zei, maar ik weet wel, dat we heel gelukkig waren met het geld. We zouden...”

„Hugh,” viel ze hem plotseling in de rede, „al dat geld is van mijnheer Martin en geen onzer heeft ook maar recht op een shilling...”

Deze woorden troffen Hugh Purdey als een zweeps slag. Hij had tien duizend dollar bij zich en had gehoopt met dit geld het meisje te kunnen winnen, waarvoor hij zooveel had gewaagd. Zijn hersens begonnen koortsachtig te werken, doch het was hem onmogelijk, een oplossing voor dit uiterst moeilijk dilemma te vinden.

„Hugh, heb je vader nog je aandeel in de mijn verkocht?”

„Ja.”

„Voor hoeveel?”

„Vijf duizend dollar.”

„En je hebt eveneens je aandeel gehad van het bedrag, dat Martin in de onderneming heeft gestoken?”

Hij knikte.

„Wat ben je van plan, met het geld te doen, Hugh?”

Hugh Purdey voelde zich allesbehalve op zijn gemak. Hij werd thans voor een moeilijkheid gesteld, waarop hij niet had gerekend en waarop hij zich dus niet had voorbereid. Hij durfde nauwelijks spreken en Eva, die aan dit zwijgen een andere uitlegging gaf, hernam met een vriendelijkheid, die de situatie zoo mogelijk nog moeilijker maakte:

„Met welk doel ben je hier gekomen, Hugh?”

„Dat weet je wel, Eva,” fluisterde hij, blij, nu eindelijk niet te behoeven te liegen.

„Ja,” gaf ze eerlijk toe, „misschien weet ik het wel. Ik heb er geruimen tijd aan gedacht. Maar luister, Hugh: de familie Martin heeft mij behandeld als een eigen dochter. De heer Martin stelde het volste vertrouwen in vader en in de mijn. En nu is het vreeselijke ongeluk gebeurd. Natuurlijk is het niet mijn schuld, maar toch ben ik er bij betrokken en mijn verhouding tot de familie Martin is daardoor geheel veranderd. Zij staan er op, dat ik hier blijf, maar je zult wel inzien dat ik zulks niet kan doen. Het is onze plicht, den heer Martin onmiddellijk het geld terug te geven, dat hij in de mijn heeft gestoken. Danks is er waarschijnlijk vandoor met zijn aandeel, maar vader zal het ontvangen geld terugbetalen. Wat denk jij te doen?”

„Wat raad je mij?” vroeg hij voorzichtig.

„Stuur vader de vijfduizend dollar, die hij je betaald heeft voor het waardeloze aandeel en geef den heer Martin de resterende acht duizend dollar. Er is geen andere oplossing, Hugh.”

Het klonk in Purdey's ooren als een veroordeeling. Zonder geld zou het hem onmogelijk zijn, Eva voor zich te winnen. En op dit oogenblik verlangde hij meer naar haar dan ooit te voren. Zijn eenige redding was: tijd te winnen.

„Heeft Martin gezegd, dat hij het geld wil terughebben?” vroeg hij.

„Neen, daarover heeft hij zelfs geen woord gesproken. Hij heeft vader slechts telegrafisch opdracht gegeven, onmiddellijk met het opruimingswerk in de mijngang te beginnen en een nieuw onderzoek te laten instellen. Maar ik moet je zeggen, dat ik weinig vertrouwen in dit nieuwe onderzoek heb.”

„Eva,” vroeg hij plotseling en het was hem aan te hooren, hoezeer hij voor het antwoord vreesde, „ga je met Hudson trouwen?”

„Neen,” fluisterde ze.

„Om deze reden?”

„Gedeeltelijk... en ook om die andere reden.... je weet wel... de brief. Hugh, is alles waar, wat je in den brief schreef... omtrent mijn... mijn...”

„Ja,” loog hij. „Ik wilde het niet in den brief vermelden, maar ik wist wel, dat je het zou begrijpen. Luister, Eva: voor mij maakt het geen enkel verschil. Ik houd nog net zoo van je als vroeger.”

Eva voelde, dat hij het oprecht meende. Hij was een man, die haar tot vrouw wilde hebben, zonder zich het minst te storen aan de booze tongen der menschen.

„Je was altijd goed voor mij, Hugh,” fluisterde ze. Hugh Purdey voelde, dat zijn oogenblik gekomen was.

„Wil je met mij trouwen, Eva? Ik heb je altijd lief gehad; reeds van de eerste minuut dat ik je zag.”

Ze sloeg de oogen neer en dacht na. Hoe vreemd was het toch. Dolf Hudson, John Berwick en nu Hugh Purdey. Ze hadden haar allen lief en wilden allen met haar trouwen. Ze wist niet, wat ze moest antwoorden.

„Hugh,” sprak ze eindelijk, „je moet tot het einde der week op mijn beslissing wachten. Bovendien stel ik nog een voorwaarde.”

„Welke?”

„Dat je den heer Martin al het geld teruggeeft, waarop hij recht heeft. En dat je ook aan vader het geld stuurt, dat hij je voor het waardeloze aandeel heeft betaald.”

„Het is het eenige geld, dat ik bezit, Eva.”

„Best mogelijk, maar ik zal nooit met een man trouwen, die op onrechtmatige wijze verkregen geld in zijn bezit houdt. En bedenkt tevens, dat vader er veel erger aan toe is dan jij.”

Ieder woord trof hem als een zweeps slag. Hij nam haar hand en wilde iets zeggen, doch het was hem onmogelijk, een woord te spreken.

„Tot Zaterdag dus, Hugh. Maar ik zeg je bij voorbaat, dat ik nu nog niets kan beloven. Mocht ik echter iets hebben gezegd, dat beter verzwegen had kunnen worden, dan vraag ik je vergiffenis.”

„Vergiffenis?” stamelde hij.

„Ja. Je hebt een reis gemaakt van zes duizend mijl en dit enkel en alleen om mij ten huwelijk te vragen. Zooiets vergeet een meisje niet licht. Het spijt me dus werkelijk, dat ik je zoo'n koele ontvangst heb moeten bereiden. Je hebt als een eerlijk en oprecht man gehandeld, Hugh, en dat weet ik op prijs te stellen.”

Dat was te veel voor hem. Hij greep zijn hoed en verliet zwijgend de kamer.

„Lieve Eva.

Sinds gisteren ben je nog geen seconde uit mijn gedachten geweest en daar je mij verzocht hebt, tot Zaterdag te wachten, wil ik je het volgende schrijven.

In plaats van naar Italië te gaan, stel ik je voor, de huwelijksreis door Noord-Afrika te maken. We gaan van hier rechtstreeks naar Algiers, nemen daar een auto en maken den woestijntocht naar Biskra. Dan komt Tunis aan de beurt. Vandaar vertrekken we naar Sicilië en vervolgens naar Napels. Laat me zoo spoedig mogelijk weten, hoe je over dit voorstel denkt.

Nu iets anders. Het is een delicate geschiedenis en ik vraag je excuus, dat ik er over schrijf. Ik bedoel het financieele vraagstuk. Het zou mij vreeselijk pijnlijk zijn, indien je moeilijkheden had en ze voor mij wilde verbergen. Je hebt natuurlijk een uitrusting noodig en dat kost geld. Ik wil me niet de vrijheid veroorloven, je iets te sturen, doch verzoek je vriendelijk, mij te laten weten, hoe de zaken staan.

Eva, ik heb je lief. Ik had je reeds lief op het eerste oogenblik, dat ik je bij de familie Martin ontmoette.

Nog slechts twee dagen, lieveling. En dan zul je mij tot den gelukkigsten man ter wereld maken.

Je toegenegen
John Berwick.”

Deze brief werd door het dienstmeisje binnengebracht, toen Eva juist bezoek had van haar beide vriendinnen. Ze las het schrijven en stopte het in de lade van haar toilettafel.

XXV. JUFFROUW BARBARA

Heb je al plannen gemaakt voor het week-end?" vroeg Julie.

"Nog niet."

"Dan ga je zeker met ons mee naar Sonning, nietwaar?"

"Wat?" vroeg Eva, die zich plotseling herinnerde, dat Zaterdag een beslissende dag in haar leven zou zijn.

"Ik dacht, dat moeder je het al had verteld," hernam Julie. "We brengen het week-end door te Sonning. Het is een idyllisch gelegen dorpje, vlak bij de rivier, waar je naar hartelust kunt roeien. We zullen Dolf en Fred vragen, of ze ook van de partij willen zijn."

"Wie spreekt mijn naam ijdel uit?" riep Dolf bij de deur.

"En wat nog erger is: wie spreekt mijn naam ijdel uit?" liet het Jochie er lachend op volgen.

Ze kwamen lachend binnen en nauwelijks had Jenny de stem van Fred Lynch vernomen, of ze werd vuurrood. Eva keek Dolf aan en hield meer van hem dan ooit te voren.

"Ik geloof, dat in den goeden ouden tijd de ridders zich lieten aandienen, als ze bij dames op bezoek kwamen," merkte Julie op.

"In de allereerste plaats leven we niet in den goeden tijd en in de tweede plaats was het dienst-meisje in de gang bezig, zoodat we haar niet wilden storen. Bovendien komen we hier niet op visite, doch slechts om aan Eva te vragen, of ze met ons mee wil gaan. We moeten haar namelijk iets heel bijzonders laten zien."

"Fred," klomk het verwijtend van Julie's lippen, "je bent weer even onuitstaanbaar als gewoonlijk. Ik heb er niets tegen, dat jullie Eva weghaalt — alhoewel het niet erg fraai is — maar dan moet jullie eerst beloven, dat je Zaterdag met ons meegaat naar Sonning. We hebben een boot gehuurd en komen pas Maandagmorgen terug."

Fred keek zijn vriend aan.

"Zullen we het maar doen, Dolf?"

"Hm... hm... 't is voor mij een heele offering, maar als de dames absoluut willen, dat wij den Zondag in haar gezelschap doorbrengen, dan wil ik mij wel voor het goede doel opofferen."

Het kwam er zoo ernstig uit, alsof hij het werkelijk meende. Maar plotseling begonnen alle vijf hartelijk te lachen. Fred stak een sigaret op en herhaalde zijn vraag:

"Eva, wil je een auto-tochtje met ons maken? We moeten je iets bijzonders laten zien."

Jenny en Julie begrepen onmiddellijk, dat de beide jonge mannen een zeer ernstige reden moesten hebben om zoo geheimzinnig te doen. Ze namen dus afscheid van Eva, waarop deze zich met Fred en Dolf naar den op straat wachtenden auto begaf.

"Waarheen gaat de reis?" vroeg ze nieuwsgierig. "En waarom mag alleen ik van de partij zijn?"

Dolf dacht een oogenblik na.

"We brengen je naar een villa in Kent, die we eergisteren hebben ontdekt."

"Wat moet ik daar doen? En aan wie behoort de villa?"

"Jaren geleden behoorde de villa aan de familie Dalton," antwoordde Dolf en hij keek haar daarbij scherp aan. "Herinner je je dien naam niet, Eva?"

"Dalton? Neen, ik geloof het niet."

"Weet je het zeker? Denk maar eens goed na, Eva."

"Neen," zei ze en ze werd plotseling doodsbleek.

"Dolf, denk je soms, dat het mijn familienaam is?"

Hij greep haar hand.

"Dat willen wij juist gaan onderzoeken, Eva. Vertel jij haar maar de rest, Fred; jij bent met de zaak begonnen en dus moet je haar voleindigen."

Met gespannen aandacht luisterde ze naar hetgeen het Jochie vertelde.

"Zoo, nu weet je het voornaamste," besloot deze.

"Vraag niets meer en maak je over niets bezorgd. Je doet maar precies, wat je gezegd is en dan komt alles best in orde."

Eva leunde achterover en sloot de oogen. Ze kon nauwelijks gelooven, dat hetgeen ze gehoord had, waarheid was en nog veel minder kon ze aannemen, dat dit in haar Zaterdag te nemen beslissing eenige verandering zou brengen.

Na anderhalf uur rijden bereikten ze het plaatsje Charing.

"Eva," zei Dolf, "we brengen je bij Lady Bentley."

"Waarom, Dolf?"

"Om een proef te nemen. Best mogelijk, dat de proef mislukt, maar daarop bestaat weinig kans. In ieder geval zal Lady Bentley je precies vertellen, wat je te doen hebt."

Juist op dit oogenblik hielden ze stil voor de villa van Lady Bentley, die hen in de vestibule tegemoet trad en hen allerhartelijkst ontving. De beide heeren verdwenen onmiddellijk en de oude dame bracht Eva naar den salon.

"Het is mij een groot genoegen, je in mijn huis te begroeten, lief kind," begon Lady Bentley. "Sinds ik je eenige weken geleden op het bal van de familie Merlog ontmoette, was je geen oogenblik uit mijn gedachten en daarom was ik niet het minst verbaasd, dat de beide heeren eergisteren hier kwamen om over je te spreken. Indien zij niet hier waren gekomen, dan had ik jou een bezoek gebracht."

"Maar ik begrijp niet..." merkte Eva op.

"Je zult gauw genoeg weten, wat er aan de hand is, lief kind. Kom maar met mij mee."

Het meisje volgde haar naar een op de eerste verdieping gelegen slaapkamer. Op het bed lag een damescostuum, dat ruim twintig jaar geleden mode was geweest en tot haar verbazing constateerde Eva, dat deze ouderwetsche kleeven nog gloednieuw waren.

"Wil je deze kleeven aantrekken, lief kind?" verzocht de oude dame.

"Die kleeven aantrekken?" herhaalde Eva verbaasd. "Maakt u geen grapje, mevrouw?"

"Neen, liefste. Je zult het trouwens gauw genoeg begrijpen. Het schijnt erg dwaas, maar het is heilige ernst."

Eva, die dacht, dat het voor een soort maskerade was, begon de ouderwetsche japon aan te trekken en tot haar verbazing merkte ze, dat alles precies paste. Het was, alsof deze kleeven voor haar gemaakt waren.

"Je ziet er heel aardig uit, lief kind," sprak Lady Bentley. "Kom nu maar mee naar beneden."

Ze daalden de trap af en kwamen in den tuin, waar Lady Bentley voor een klein deurtje in den muur bleef staan. Ze schoof den grendel terug en twee seconden later stonden de beide dames in den tuin van het aangrenzende huis. In de verte zagen ze een ouden man, die bezig was, zijn rozestruiken te begieten. Eva keek haar gastvrouw vragend aan; ze wist niet meer, wat ze van die vreemde geschiedenis moest denken.

"Wat moet ik hier doen, mevrouw?"

"Niet veel, liefste. Je wandelt zoo bedaard mogelijk dit pad af tot je bij den ouden tuinman komt. Hij mag je niet zien, voor je vlak bij hem bent. Eerst dan tik je hem vriendelijk op den schouder en zegt: 'Goeden morgen, Richard; hoe gaat het met je reumatiek?' Anders behoef je niets te doen."

Eva werd beurtelings rood en bleek.

"Was hij... heeft hij..." stamelde ze.

"Al je vragen zullen we later beantwoorden, liefste; voorloopig moet je heel kalm en bedaard doen wat je gezegd wordt. Ga nu maar: ik blijf hier wachten."

Het meisje zuchtte diep en begon het pad af te loopen. Ze dacht thans aan niemand anders dan aan den ouden tuinman, die dertig meter verderop met zijn rozestruiken bezig was. Was dit de tuin waarin eens haar moeder had gewandeld en waar ze eens dezelfde rozen had gezien, die thans ook haar hun heerlijken geur toezonden?

Was deze heerlijke rozentuin de plaats, waar eens de vrouw had gewandeld, die in een kouden winternacht de moede oogen had gesloten op den Caribou-Weg?

(Wordt voortgezet.)

Het lied van alle tijden.

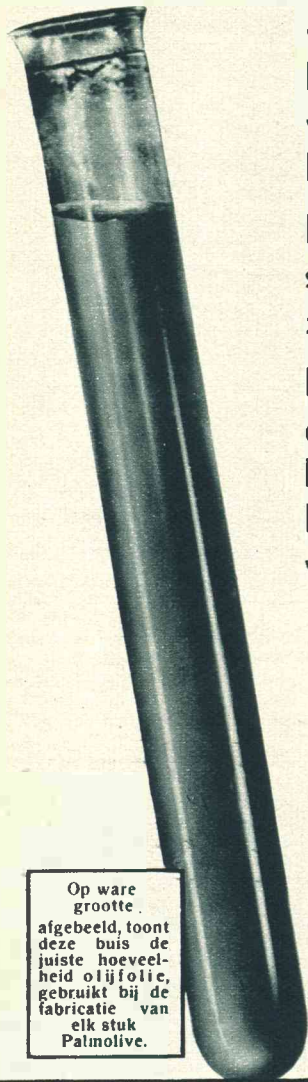
Deze buis

ontsluiert het geheim

van het succes der Palmolive zeep! Zij bevat de juiste hoeveelheid olijf olie, welke bij de bereiding van elk stuk Palmolive zeep wordt gebruikt.

Reeds eeuwen is olijf olie de belangrijkste natuurlijke schoonheidsolie geweest: zij verzacht en beschermt de huid.

Elke schoonheidsexpert weet dit; daarom hebben meer dan 20.000 specialisten sedert vele jaren uitsluitend Palmolive aanbevolen voor het behoud van een frissche teint.

Op ware grootte. afgebeeld, toont deze buis de juiste hoeveelheid olijfolie, gebruikt bij de fabricatie van elk stuk Palmolive.

20 cent

Door haar

BLONDE HAAR

aangetrokken.

Een onverbetterlijke vrijgezel was hij. Op een goeden dag evenwel maakte hij kennis met haar; onweerstaanbaar voelde hij zich aangetrokken, omdat zij zulk prachtig goudblond haar had. Geen wonder ook, mooi blond haar oefent altijd een sterke aantrekkingskracht uit. Juist daarom zorgen zoovele blondines ervoor, dat de betoverende kracht van blond haar uitgaande, door behandeling met NURBLOND behouden blijft. NURBLOND is de eenige shampoo, speciaal bestemd voor de instandhouding van de fijne en zoo gevoelige structuur van blond haar. NURBLOND voorkomt niet alleen het donker worden, doch geeft ook reeds donker of kleurloos geworden haar den oorspronkelijken lichten goudglans terug. Millioenen vrouwen over de geheele wereld en reeds duizenden hollandsche blondines gebruiken NURBLOND met buitengewoon succes. Het bevat geen kleurmiddel, geen henna, geen schadelijk bleekmiddel en ook geen soda. Overal verkrijgbaar. Imp. Firma B. Meindersma, Den Haag — Amsterdam — Sneek.

Weigert namaak!

Vraagt de echte Poeders en Tabletten! Echt zijn zij alleen, wanneer op de verpakking de naam van den fabrikant in nevenstaande handteekening voorkomt.

Amijnhandh

ADVERTEEREN
IS BEKEND BLIJVEN

....Men benijdt mij mijn slanke lijn.

Ik kan niet nalaten mijn dankbaarheid te betuigen voor Uw voortreffelijke Facil-Pastilles. Ik heb een kuur gedaan van 3 maanden met 4 buisjes en heb daardoor weer de 6 kilo, die ik aangekomen was, aan gewicht verloren. Het is mijn vriendinnen nu weer aan te zien, dat zij mij mijn slanke lijn benijden.

Uw dankbare
L. O.

FACIL maakt slank zonder het geringste gevaar voor de gezondheid zonder diët en zonder eenigen last te veroorzaken, van welken aard ook. FACIL is verkrijgbaar in apotheken en drogisterijen à f. 3.- per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

FACIL

SCHERK
SOLUN NEW YORK WICH

Generaal-Agenten:
S. Blindeman & Co.
Zeedijk 116, Amsterdam

"Voor een droge huid
raden we u aan een weinig
Scherk-Facial Oil"

Ja, ik heb plezier van mijn teint tegenwoordig,

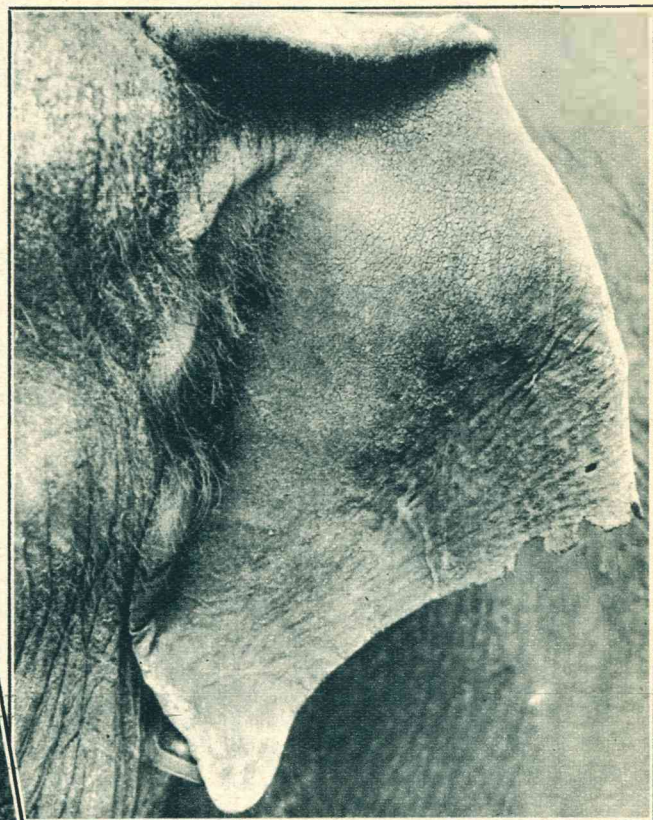
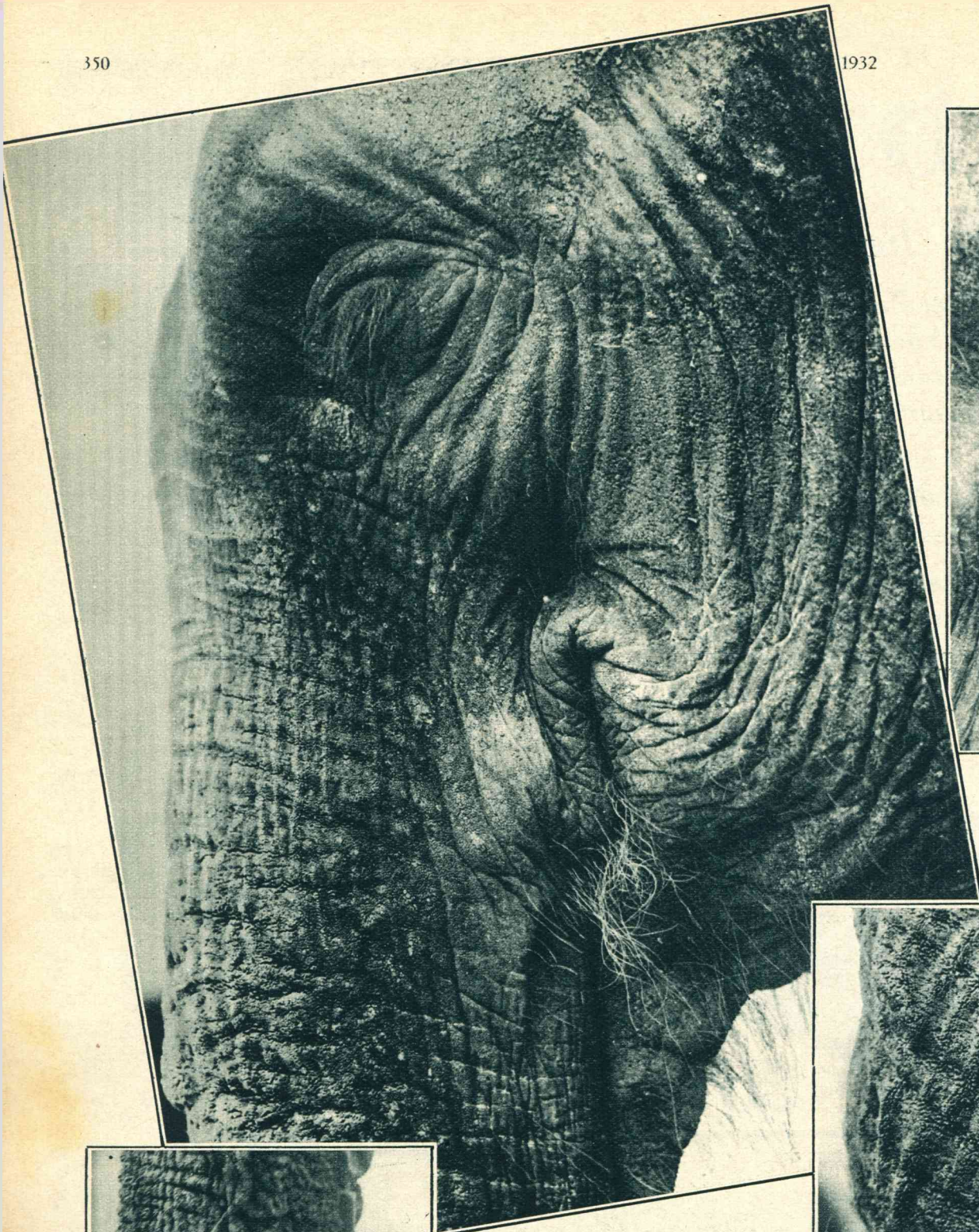
maar vroeger was dat anders. Eerst moest de groote ontdekking komen: "Scherk Face Lotion" en die heeft geholpen. Ik wrijf mijn gezicht er geregeld mee af en speciaal 's morgens en 's avonds.

Slechts echt in origineele flesschen met het opschrift Scherk.
(Ter verzorging van de teint. Tegen meeters en onreine huid. Voor heeren uitstekend na het scheren.) Per flacon fl. 0.75, 1.20, 2.10, 4.50

**Scherk
Face
Lotion**

Witte Tandem: Chlorodont

de heerlijk verfrisschend smakende pepermint tandpasta Tube 35 cent en 60 cent

Het oortje is langer dan het been van den drijver, dat geheel verborgen is. Alleen een schoentip komt er even onder uit.

Hij knipoogt.

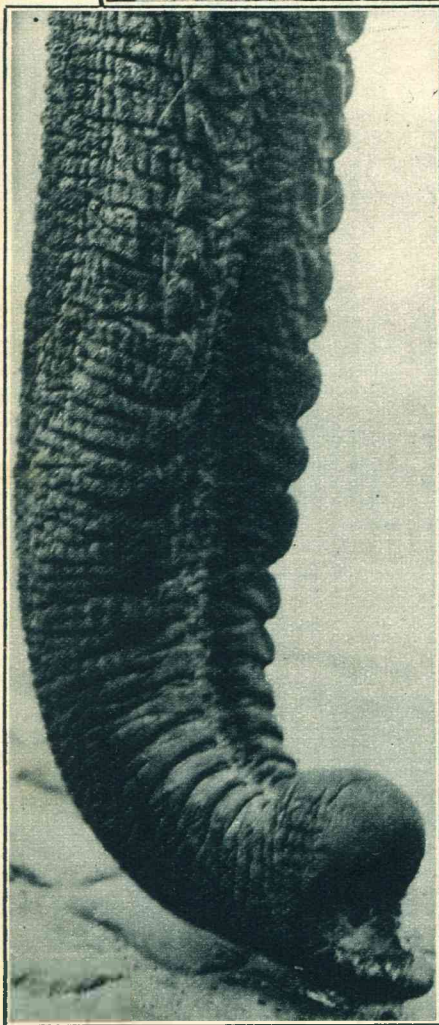
Het welgevormde voetje, met de slanke enkels

De Olifant „en detail”

Hoever de liefde voor het detail sommige camera-mannen kan voeren, ziet u aan deze serie foto's. Als u ze allemaal naast en tegen elkander legt, komt er nog geen heele olifant te voorschijn. Zelden is het mogelijk dezen reus onder de viervoeters rustig te bestudeeren; in den dieren-tuin ontvangt men slechts een „totaal-indruk.” Maar hoe gigantisch en grotesk tevens sommige lichaamsdeelen op zichzelf zijn en werken, blijkt hier wel duidelijk.

Het onderste gedeelte van de slurf krijgt het effect van 'n monster-rups.

De belangrijkheid van het zout—

VoorDagelijksch Gebruik

Het zout dat gij dagelijks in Uw voedsel gebruikt is zeer belangrijk—het is onmisbaar. Kies daarom het beste: Cerebos zout. Zuiver, loopt gemakkelijk uit de strooier-bus en 't blijft droog tot de laatste korrel.

Cerebos Zout

Verkrijgbaar bij alle kruideniers en comestibles zaken in kleine, middel en groote bussen, ook in sierlijke zoutstrooiers voor tafelgebruik.

PIJNLIJKE HUID? WAAROM LANGER LIJDEN?

Krabben en wrijven maakt het jeuken erger. Ge beschadigt de huid en kunt 'snachts niet slapen. Koop een flacon D.D.D. De eerste druppels doen de jeuk reeds bedaren en bezorgen U een rustigen slaap. D.D.D. brengt altijd verlichting, omdat het diep in de poriën dringt en daar de ziektekiemen doodt. Het is geen vette zalf, maar een heldere vloeistof. Het wordt met succes aangewend tegen ekzeem, uitslag en andere huidaandoeningen. Koop nog heden een flacon van 75 ct. of f 2.50 bij Uw apotheker of drogist.

**DDD. GENEESMIDDEL
TEGEN HUIDAANDOENINGEN**

„THE MARMET”

De „Lichtste Wagen” der wereld.

Alléén verkrijgbaar bij

P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam

OPRUIMING:
Kinderwagens vanaf f 22.50
Vouww. m. kap „ - 15.—

Een Reclame-begroting
is niet volledig, wanneer
DE STAD
AMSTERDAM
niet bij de bladen is
opgenomen

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen
geregeld Uw nummer van „De Stad” te kunnen zenden
aan: **J. P. C. MEEUWSE**, Viletstr. 2, Amsterdam (Z.)
Strooken (zonder postzegel!) worden dan toegezonden.

3 Suntan

moet U voor oogen houden:

1. Er bestaat slechts één Aspirin,
 2. Elke Aspirin-Tablet is voorzien van het BAYER-Kruis
 3. Aspirin-Tabletten zijn de beproefde pijnstillers bij alle verkoudheidsziekten, reumatiek enz.
- Wacht U voor goedkooperen namaak, welke geen Aspirin is.

ASPIRIN eenig op de wereld
Let op den oranjeband. Prijs 75 cts.

Huiduitslag.

Wasch de aangedane plaatsen met warm water en Purolzeep, droog daarna voorzichtig af, doe er dan wat Purol op en strooi daar overheen nog wat Purolpoeder. Herhaal dit elken dag, zoolang het noodig is.

DRAAG GEEN BREUKBAND!

Na 30-jarige ondervinding heb ik een Breukverband-Apparaat voor mannen, vrouwen en kinderen gemaakt, hetgeen breuklijden verhelpt.

Ik zend het op proef!

Indien U bijna alles beproefd hebt, kom dan tot mij. Waar anderen gefaald hebben, daar heb ik mijn grootste succes gehad. Zond U gratis mijn geïllustreerd boek **Breukverband-Apparaat** is afgebeeld met de prijzen, ook de namen van vele personen, die het beproefd hebben en hoogst dankbaar zijn. Het geeft directe verlichting, wanneer al het andere niets hielp.

Ik maak het volgens Uw maat en zend het U toe met absoluten waarborg, dat het U voldoen zal, of ik zend U het geld terug. Ik heb den prijs zoo laag mogelijk gesteld, zoodat rijk of arm het koopen kan. Ik zend het op proef ten bewijze dat hetgeen ik zeg, waarheid bevat. U alleen oordeelt en indien U eens mijn geïllustreerd boek gelezen hebt, zult U even verrukt zijn als mijne duizenden patiënten wier schriftelijke dankbetuigingen voor U ter inzage liggen. Vul onderstaande gratis coupon in en post die nog heden.

Photo v. d. heer C. E. BROOKS die zich zelf en duizenden anderen van breuklijden bevrijdde. Indien breuklijdende, schrijf dan nog heden.

GRATIS INFORMATIE-COUPON

C. E. BROOKS (2191 C) Singel 25 - Amsterdam
Gelieve mij te zenden, franco per post, in onbedrukte enveloppe, zonder eenige kosten of verplichtingen mijnerzijds, Uw geïll. boek en volledige inlichtingen betreffende Uw Breukverband-Apparaat.

Naam:

Adres:

AAN HET 'S-GRAVELANDSCHE VEER TE AMSTERDAM

MADELIEFJES

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f 1.62⁵; per post ook voor Ned.-Indië f 1.75; Voor het overige buitenland f 2.25 of f 2.50; Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—)

OPLAGE BOVEN 90.000 EX.